

А — Дейност на Общия съд през 2010 г.

От председателя на Общия съд г-н Marc Jaeger

За Общия съд 2010 г. бе година на частично обновяване, засегнало четиринадесет от неговите членове. Докато функциите на единадесет сред тях бяха подновени, за съжаление Общият съд бе напуснат от трима членове, които общо имат повече от 27 години опит в служба на юрисдикцията: г-н А. W. H. Meij и г-н M. Vilaras, съдии в Общия съд от 1998 г., и г-н V. M. Ciucă, съдия в Общия съд от 2007 г., заменени съответно от г-н M. Van der Woude, г-н D. Gratsias и г-н А. Popescu. Съставът на Общия съд бе засегнат и от подадената на 29 юни 2010 г. оставка на г-н Т. Чипев, съдия в Общия съд от 2007 г. През януари 2011 г. все още няма предложен кандидат на негово място.

Значителното отражение на тези обстоятелства върху съдебния календар (осемте обикновени състава на юрисдикцията включват поне по един член, чийто мандат изтича през 2010 г.) изискваше изключителна организация, за да се избегне накърняване на правораздавателната дейност.

Освен това за първи път от предвидения в член 255 ДФЕС комитет беше поискано да даде становище, предхождащо решението на правителствата на държавите членки — отговорността за което му възлага Договорът от Лисабон — относно годността на кандидатите да упражняват функциите на съдия. Макар че тази процедура, целяща да гарантира както независимостта, така и компетентността на членовете на Съда и на Общия съд, може само да бъде приветствана, тя все пак забави извършването на частичното обновяване. Важно е в бъдеще всички участници в процеса на назначаване да успяват да предотвратят тези забавяния, както и сериозните пречки пред правилното функциониране на правосъдието, които те създават. Резултатите на Общия съд през 2010 г. не могат да се анализират, без да бъдат взети предвид тези данни, независещи от желанието и усилията на юрисдикцията да посрещне развитието на съдебните производства, характеризиращо се с увеличаване на броя им, както и с невидано разнообразие и усложняване.

От статистическа гледна точка 2010 г. е белязана от редица тенденции. Първата е силното увеличаване на броя образувани дела, който е минал от 568 (през 2009 г.) на 636 (през 2010 г.), равнище, недостигано никога досега¹. Втората тенденция е запазването на броя на решените дела чувствително над 500 (527 решени дела), и то въпреки гореописаните неблагоприятни обстоятелства. Този резултат обаче не е достатъчен, за да се задържи нарастването на броя на висящите дела, който достигна 1 300 към 31 декември 2010 г. Третата тенденция засяга продължителността на съдебното производство, съществен критерий за оценка на правораздавателната дейност. Поради това че ударението е поставено върху бързината на разглеждане на делата, продължителността значително спадна средно с 2,5 месеца (от 27,2 месеца през 2009 г. на 24,7 месеца през 2010 г.). Този спад е още по-значителен, що се отнася до делата, по които е постановено решение по същество в областите, които от създаването на юрисдикцията са в сърцевината на съдебните производства пред Общия съд (а именно областите с изключение на обжалвания и интелектуална собственост), за които е отбелязано намаление с над седем месеца на продължителността на производството.

Реформите, които следва да продължат, и значителните усилия, направени от юрисдикцията, трябва да позволят известно подобряване на тези резултати. Същевременно, това не трябва

¹ При липсата на големи групи идентични или подобни дела.

да бъде за сметка на качеството на упражнявания съдебен контрол, гаранция за ефективност на съдебната защита, която е съществена за един правов Съюз.

В следващите страници накратко е представена разнообразната и понякога сложна дейност на Общия съд във връзка със спорове за законосъобразност (I), искиове за обезщетение (II), производства по обжалване на съдебни актове (III) и обезпечителни производства (IV).

I. Спорове за законосъобразност

Допустимост на жалбите за отмяна

1. Актове, които подлежат на обжалване

Актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 263 ДФЕС, са мерките, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение².

В Решение от 20 май 2010 г. по дело Германия/Комисия (T-258/06, все още непубликувано) Общият съд разглежда условията, при които съобщение, прието от Комисията и публикувано в серия С на Официален вестник, може да се счита за обжалваем акт.

В конкретния случай Федерална република Германия иска отмяната на съобщение³, целящо да се направи достойно общият подход на Комисията относно прилагането на всички основни норми за възлагане на обществени поръчки, които следват пряко от правилата и принципите на Договора, по-специално принципите на прозрачност и на недопускане на дискриминация, при възлагането на обществени поръчки, за които директивите за обществените поръчки се прилагат частично или не се прилагат⁴.

За да се определи дали е обжалваем този акт, за който Комисията твърди, че има само тълкувателно естество, Общият съд трябва да определи дали с оглед на съдържанието си съобщението има за цел да породи нови правни последици по отношение на тези, породени от прилагането на основните принципи на Договора. Всъщност трябва да се прецени дали съобщението само изяснява разпоредбите, свързани със свободното движение на стоки, свободата на установяване и свободното предоставяне на услуги, принципите на равно третиране и на недопускане на дискриминация, както и принципа на пропорционалност и правилата за прозрачност и взаимно признаване, приложими за обществените поръчки, които директивите за обществените поръчки не обхващат или обхващат само частично, или установява

² Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9.

³ Тълкувателно съобщение на Комисията относно приложимото общностно право при възлагането на обществени поръчки, за които директивите за обществените поръчки се прилагат частично или не се прилагат (ОВ С 179, 2006 г., стр. 2).

⁴ Директива 2004/17/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координиране на процедурите за възлагане на обществени поръчки от възложители, извършващи дейност във водоснабдяването, енергетиката, транспорта и пощенските услуги (ОВ L 134, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 3, поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 169) и Директива 2004/18/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки за строителство, услуги и доставки (ОВ L 134, стр. 114; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 116, поправка в ОВ L 182, 2008 г., стр. 282).

специфични или нови задължения по отношение на тези разпоредби, принципи и правила. Обстоятелството, че едно тълкувателно съобщение по своята форма, естество или текст не представлява акт, предназначен да произведе правно действие, не е достатъчно само по себе си, за да се направи изводът, че то не произвежда задължително правно действие. Обстоятелството дали този акт е бил публикуван е ирелевантно в това отношение.

След задълбочено разглеждане на съдържанието на съобщението Общият съд прави извода, че то не съдържа нови правила за възлагане на обществени поръчки, които отиват отвъд произтичащите от съществуващото право задължения и че при тези условия то не произвежда задължително правно действие, което може да засегне правното положение на Федерална република Германия.

2. Прилагане във времето на член 263 ДФЕС

Съгласно член 230, четвърта алинея ЕО допустимостта на жалбите, подадени от частноправни субекти срещу актове, на които не са адресати, е обусловена от двойната предпоставка жалбоподателите да са пряко и лично засегнати от обжалвания акт. Според съдебната практика физическите и юридическите лица, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин както адресата⁵.

С влизането в сила на Договора от Лисабон на 1 декември 2009 г. са променени условията за допустимост на жалбата за отмяна. Така според член 263, четвърта алинея ДФЕС всяко физическо или юридическо лице може да обжалва решенията, които го засягат пряко и лично, както и срещу подзаконовни актове, които го засягат пряко и които не включват мерки за изпълнение.

Още преди да пристъпи към тълкуване на съдържанието на тези разпоредби, Общият съд трябваше през тази година да се произнесе по въпроса за тяхното прилагане във времето. С оглед на важността на въпроса Общият съд се произнесе в голям състав.

Предмет на двете дела, за които става въпрос, Norilsk Nickel Harjavalta и Umicore/Комисия, както и Etimine и Etiproducts/Комисия (Определения от 7 септември 2010 г., T-532/08 и T-539/08, все още непубликувани), е искане за отмяна на Директива 2008/58/ЕО⁶ и на Регламент (ЕО) № 790/2009⁷, които имат за последица промяна на класифицирането на някои съединения на никелов карбонат и на борати.

Тъй като жалбите са подадени на 5 декември 2008 г., Комисията повдига възражение за недопустимост, като изтъква, че обжалваните актове не засягат жалбоподателите лично по смисъла на член 230 ЕО. Тъй като Договорът от Лисабон междуременно влиза в сила,

⁵ Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223.

⁶ Директива 2008/58/ЕО на Комисията от 21 август 2008 година за изменение с цел адаптиране към техническия прогрес за тридесети път на Директива 67/548/ЕИО на Съвета за сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно класификацията, опаковането и етикетирането на опасни вещества (ОВ L 246, стр. 1).

⁷ Регламент (ЕО) № 790/2009 на Комисията от 10 август 2009 година за изменение с цел адаптиране към научно-техническия напредък на Регламент (ЕО) № 1272/2008 на Европейския парламент и на Съвета относно класифицирането, етикетирането и опаковането на вещества и смеси (ОВ L 235, стр. 1).

жалбоподателите твърдят, че при действието на новите разпоредби на член 263, четвърта алинея ДФЕС това условие за допустимост вече не се прилага по отношение на обжалваните актове. По този начин се поставя въпросът дали член 263, четвърта алинея ДФЕС е приложим *ratione temporis* към разглежданите жалби, и по-общо — към всички висящи жалби при влизането в сила на Договора от Лисабон.

Като констатира, че Договорът за ФЕС не предвижда преходна разпоредба в това отношение, Общият съд подчертава, че установената съдебна практика е, от една страна, че в съответствие с максимата *tempus regit actum* въпросът за допустимостта на жалбата се решава въз основа на правилата, които са в сила към датата на подаването ѝ, и от друга страна, че условията за допустимост на жалбата се преценяват към момента на подаването ѝ, като поправки на жалбата са възможни само когато са направени преди изтичането на срока за обжалване. Противоположното решение би довело до опасност от произвол в правораздаването, тъй като тогава допустимостта на жалбата ще зависи от датата, между другото несигурна, на произнасяне на решението на Общия съд, с което се приключва производството.

Това съображение не се омаловажава от тезата, че член 263 ДФЕС е част от процесуалните норми, по отношение на които съдебната практика е признала, че за разлика от материалноправните норми, те по правило следва да се прилагат към всички висящи спорове от момента на влизането им в сила. Всъщност, дори да се допусне, че въпросът за правораздавателните правомощия спада към областта на процесуалните норми, Общият съд постановява, че за определянето на приложимите разпоредби, с оглед на които трябва да се преценява допустимостта на жалба за отмяна, подадена срещу акт на Европейския съюз, следва да се приложи максимата *tempus regit actum*.

3. Правен интерес

Понятието за правен интерес, което обуславя допустимостта на жалбите за отмяна, бе предмет на уточнения, засягащи различни аспекти, разгледани по-долу.

На първо място, жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на този акт сама по себе си може да има правни последици или, казано по различен начин, жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала⁸. Правният интерес трябва да продължава да съществува до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество⁹.

В Решение от 19 януари 2010 г. по дело *Co-Frutta/Комисия* (T-355/04 и T-446/04, Сборник, стр. II-1)¹⁰ Общият съд уточнява как трябва да се преценява правният интерес, когато след заявление за достъп до документи на Комисията правният субект подава последователно две жалби, едната за отмяна на мълчаливия отказ на Комисията, с който се отхвърля заявлението

⁸ Вж. Решение на Общия съд от 28 септември 2004 г. по дело *MCI/Комисия*, T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 44 и цитираната съдебна практика.

⁹ Решение на Съда от 7 юни 2007 г. по дело *Wunenburger/Комисия*, C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 42.

¹⁰ Вж. също Решение от 10 декември 2010 г. по дело *Ryanair/Комисия*, T-494/08—T-500/08 и T-509/08, все още непубликувано.

за достъп, а другата — за отмяна на изричното решение на Комисията, прието след първото мълчаливо решение.

В конкретния случай дружеството Co-Frutta, учредено по италианското право дружество на лица, извършващи дейност по складиране на банани за узряване, подава до генерална дирекция (ГД) „Земеделие“ на Комисията заявление за достъп до документи на Комисията, свързани с вносителите на банани, регистрирани в Европейската общност. След отрицателния отговор на генералния директор на ГД „Земеделие“ жалбоподателят отправя потвърдително заявление до генералния секретар на Комисията, заявление, на което получава мълчалив отказ след изтичането на 15-дневния срок, предвиден в Регламент (ЕО) № 1049/2001¹¹. Жалбоподателят оспорва законосъобразността на тези две решения пред Общия съд (предмет на дело T-355/04).

Два месеца по-късно генералният секретар на Комисията приема изрично решение, с което потвърждава в основни линии мълчаливия отказ, но същевременно предоставя частичен достъп до поисканите документи. Жалбоподателят подава нова жалба срещу това решение (предмет на дело T-446/04).

В това отношение Общият съд приема, че поради приемането на последващото изрично решение, чиято отмяна жалбоподателят също е поискал, неговият правен интерес от отмяната на мълчаливия отказ е отпаднал и че вече няма основание за постановяване на решение по същество по жалбата по дело T-355/04. Всъщност с приемането на изричното решение Комисията фактически оттегля формирания по-рано мълчалив отказ. Общият съд констатира впрочем, че евентуална отмяна на мълчаливия отказ поради порок във формата би могла да доведе единствено до приемане на ново решение, по същество еднакво с изричното решение. Освен това разглеждането на жалбата срещу мълчаливия отказ не може да бъде обосновано нито с целта да се избегне възможността за повторно възникване на твърдяната незаконосъобразност, нито с целта да се улесни евентуален иск за обезщетение, тъй като посочените цели могат да бъдат постигнати чрез разглеждането на жалбата срещу изричното решение, единствената жалба, която е приета за допустима.

На второ място, в Решение от 11 май 2010 г. по дело PC-Ware Information Technologies/Комисия (T-121/08, все още непубликувано) Общият съд прилага съдебната практика, според която, ако правният интерес се преценява в частност с оглед на пряката полза, която отмяната на разглеждания акт би донесла на жалбоподателя, неговата жалба е също толкова допустима, когато поисканата отмяна би имала за последица да се избегне възможността твърдяната незаконосъобразност да се допусне отново в бъдеще¹². По този начин той приема за допустима жалбата, подадена от отстранен от участие в процедура за обществена поръчка кандидат срещу решението на Комисията за отхвърляне на офертата му, макар че обществената поръчка вече е била изпълнена отчасти. Общият съд постановява, че когато става въпрос за рамково споразумение като разглежданото, което създава един-единствен пункт за закупуване с оглед на придобиването на софтуерни продукти и лицензи от доставчика Microsoft и може да служи като модел за бъдещото сключване на аналогични договори, е налице интерес да

¹¹ Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76).

¹² Решение на Първоинстанционния съд от 25 март 1999 г. по дело Gencor/Комисия, T-102/96, Recueil, стр. II-753, точка 41.

се избегне възможността твърдяната от жалбоподателя незаконосъобразност да се допусне отново в бъдеще.

На трето място, в Решение от 21 май 2010 г. по дело Франция и др./Комисия (Т-425/04, Т-444/04, Т-450/04 и Т-456/04, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд припомня особеното положение, предвидено в Договора по отношение на държавите членки, що се отнася до доказването на правен интерес, като разграничава впрочем това понятие от понятието за обжалваем акт.

По този начин Общият съд подчертава, че Договорът прави ясно разграничение между правото на жалба за отмяна на институциите и на държавите членки, от една страна, и това на физическите и юридическите лица, от друга страна, като правото на оспорване на законосъобразността на решенията на Комисията чрез жалба за отмяна е предоставено на всяка държава членка, без упражняването на това право да е обусловено от доказване на правен интерес. Следователно държавата членка не трябва да доказва, че определен акт на Комисията, който тя обжалва, има правно действие спрямо нея, за да може жалбата ѝ да бъде допустима. Впрочем понятието правен интерес не следва да се смесва с концепцията за обжалваем акт, според която, за да бъде предмет на жалба за отмяна, един акт трябва да е насочен към пораждането на потенциално увреждащи правни последици, което следва да се определи въз основа на неговото съдържание. В конкретния случай, щом обжалваното решение представлява такъв обжалваем акт, който произвежда задължителни правни последици, Френската република само в качеството си на държава членка е процесуално легитимирана да подаде жалба за отмяна, без да трябва да доказва правен интерес в това отношение.

Правила на конкуренция, приложими за предприятията

1. Общи въпроси

а) Понятие за сдружение на предприятия

В Решение от 26 октомври 2010 г. по дело CNOP и CCG/Комисия (Т-23/09, все още непубликувано) Общият съд смекчава квалификацията на сдружение на предприятия в рамките на решенията по проверки на Комисията. В член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003¹³ се уточнява, че Комисията може да извършва всички необходими проверки на предприятия и на сдружения на предприятия. По делото, по което е постановено това решение, Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (Национален съвет на фармацевтичната колегия, НСФК) и Conseil central de la section G (Централен съвет на отделение Ж на Националната фармацевтична колегия, ЦСЖ) на Ordre national des pharmaciens (Национална фармацевтична колегия, НФК), адресати на обжалваното решение с НФК, оспорват квалификацията на предприятия или на сдружения на предприятия, възприета от Комисията по отношение на тях и вследствие на това — възможността същата да извършва проверки в техните помещения. Общият съд подчертава най-напред, че следва да се вземе предвид специфичното естество на решенията за извършване на проверка. По-специално предвид обстоятелството, че подобни решения се приемат в началото на разследването, на този етап не може да става въпрос за окончателна преценка дали актовете или решенията на образуванията, които са техни адресати, или на други образувания, могат да бъдат квалифицирани като споразумения между предприятия,

¹³ Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167).

решения на сдружения на предприятия или съгласувани практики, които противоречат на член 81, параграф 1 ЕО (понастоящем член 101, параграф 1 ДФЕС) или още като практики, които са посочени в член 82 ЕО (понастоящем член 102 ДФЕС). Всъщност на този етап не става въпрос за извършване на преценка на конкретно поведение, тъй като целта на проверката по-специално е да бъдат събрани доказателства относно предполагаемото поведение. По-нататък Общият съд отбелязва, че Комисията е констатирала, че НФК и жалбоподателите са образування, които обединяват и представляват определен брой лица с професионална квалификация, които могат да бъдат квалифицирани като предприятия по смисъла на член 81 ЕО. Въпросът дали при упражняването на техните конкретни прерогативи жалбоподателите са изключени от приложното поле на член 81 ЕО е явно преждевременно зададен и трябва да бъде разрешен в рамките на окончателното решение. При това положение Общият съд прави извода, че на етапа на приемане на обжалваното решение Комисията е можела да счита, че НФК и жалбоподателите са били сдружения на предприятия по смисъла на член 20, параграф 4 от Регламент № 1/2003.

б) Определяне на пазара

Решение от 15 декември 2010 г. по дело CEANR/Комисия (Т-427/08, все още непубликувано) даде възможност на Общия съд да припомни метода на определяне на релевантния пазар, който въвежда следпродажбените пазари. В това решение Общият съд отбелязва, че в обжалваното решение Комисията е посочила, че пазарът на резервни части за първичните продукти на дадена марка може да не представлява отделен релевантен пазар в две хипотези: първо, когато потребителят може да се насочи към произведените от друг производител резервни части; второ, когато потребителят може да се насочи към друг първичен продукт, за да избегне увеличаване на цената на пазара на резервни части. Общият съд уточнява обаче в това отношение, че Комисията трябва да докаже, че в случай на умерено и постоянно увеличаване на цената на вторичните продукти достатъчен брой потребители биха се насочили към другите първични или вторични продукти, което да направи подобно увеличаване нерентабилно. Той добавя, че доказването на наличието на чисто теоретична възможност за преминаване на потребителите към друг първичен продукт не може да бъде достатъчно доказателство с оглед на определянето на релевантния пазар, тъй като то почива на разбирането, че съществува действителна конкуренция. Общият съд прави извода, че като е приела, че първичните и вторичните продукти в конкретния случай са част от един и същ пазар, без дори да е доказано, че умерено увеличаване на цените на продуктите на един производител на вторичния пазар би предизвикало изместване на търсенето към продуктите на други производители на първичния пазар, Комисията е допуснала явна грешка в преценката.

в) Проверки

Задължение за мотивиране

В Решение по дело CNOP и CCG/Комисия, посочено по-горе, Общият съд уточнява обхвата на задължението за мотивиране, което има Комисията в рамките на решение за осъществяване на проверка. Общият съд отбелязва най-напред, че в обжалваното решение не се съдържат специфични доводи относно основанията, поради които професионална колегия като разглежданата и нейните органи се считат за сдружения на предприятия. По-нататък отбелязва обаче, че с оглед на етапа от административното производство, в който са приети решенията за осъществяване на проверка, в този момент Комисията не разполага с точна информация, която да ѝ позволи да анализира дали посоченото поведение или действия може да бъде или могат да бъдат квалифицирани като решения на предприятия или на сдружения на предприятия по смисъла на член 81 ЕО. Общият съд припомня, че именно отчитайки специфичното

естество на решенията за осъществяване на проверка, съдебната практика в областта на мотивирането излага видовете информация, които трябва да се съдържат в решение за осъществяване на проверка, за да се позволи на адресатите да отстояват правото си на защита на този етап от административното производство. Налагането на Комисията на по-обременяващо задължение за мотивиране не би отчело надлежно предварителния характер на проверката. При това положение Общият съд счита, че Комисията не е била длъжна да изложи в обжалваното решение конкретния правен анализ, въз основа на който е квалифицирала адресатите като сдружения на предприятия извън съдържащите се в решението обяснения в това отношение.

Доказателствена тежест

В Решение от 15 декември 2010 г. по дело E.ON Energie/Комисия (T-141/08, все още непубликувано) Общият съд потвърждава глобата в размер на 38 000 000 EUR, наложена на E.ON Energie AG за това, че е увредило печат, поставен от Комисията на помещение на това предприятие при извършване на проверка. Този първи случай на прилагане на член 23, параграф 1, буква д) от Регламент № 1/2003 бе повод за Общия съд да разгледа по-специално въпроса за доказателствената тежест в ситуации от този вид.

В това отношение Общият съд припомня принципа, според който, що се отнася до тежестта на доказване на нарушение на правото в областта на конкуренцията, когато Комисията се основава на преки доказателства, които по принцип са достатъчни, за да се установи наличието на нарушението, не е достатъчно съответното предприятие да изтъкне възможността да е настъпило дадено обстоятелство, което би могло да засегне доказателствената стойност на посочените доказателства, за да възникне задължение за Комисията да поеме тежестта да докаже, че това обстоятелство не е можело да засегне доказателствената стойност на доказателствата. Обратно, съответното предприятие трябва да установи надлежно, от една страна, наличието на изтъкнатото от него обстоятелство, а от друга страна, че това обстоятелство поставя под въпрос доказателствената стойност на доказателствата, на които се основава Комисията, освен ако подобно доказателство не би могло да бъде предоставено от съответното предприятие поради поведението на самата Комисия. Впрочем, макар Комисията да носи тежестта да докаже наличието на увреждане на печата, в замяна на това тя не е длъжна да доказва, че в запечатаното помещение действително е влизано или че оставени на съхранение в него документи са били местени. Във всички случаи Общият съд постановява в конкретния случай, че жалбоподателят е следвало да вземе необходимите мерки, за да предотврати всякакви действия във връзка със спорния печат, още повече че той е бил ясно уведомен за значението на този печат и за последиците от неговото увреждане.

Глоби

В Решение по дело E.ON Energie/Комисия, посочено по-горе, жалбоподателят изтъква и че глобата в размер на 38 000 000 EUR е непропорционална. Общият съд обаче отбелязва в решението си, че Комисията е отчела факта, че увреждането на разглеждания печат е било първият случай на прилагане на член 23, параграф 1, буква д) от Регламент № 1/2003, като същевременно е уточнила, че независимо от това обстоятелство, първо — жалбоподателят е разполагал с много правни експерти в областта на картелното право, второ — изменението на Регламент № 1/2003 е било внесено повече от три години преди проверките по отношение на жалбоподателя, трето — жалбоподателят е бил уведомен за последиците от евентуално увреждане на печата, и четвърто — в сградите на други дружества от групата на жалбоподателя няколко седмици преди това вече са били поставени други печати. По-нататък Общият съд подчертава, че само по себе си обстоятелството, че печатът е увреден, заличава неговото защитно действие

и поради това то е достатъчно, за да се осъществи съставът на нарушението. Накрая Общият съд приема, че глоба в размер на 38 000 000 EUR, която съответства на около 0,14 % от оборота на жалбоподателя, не е непропорционална спрямо нарушението с оглед на особено тежкия характер на увреждането на печат, на величината на жалбоподателя и на необходимостта да се осигури достатъчно разубеждаващо действие на глобата, за да не може предприятието да има полза от увреждането на печат, поставен от Комисията при извършване на проверка.

2. Принос в областта на член 81 ЕО (понастоящем член 101 ДФЕС)

а) Продължено нарушение

В Решение от 19 май 2010 г. по дело IMI и др./Комисия (T-18/05, все още непубликувано) Общият съд разглежда по-конкретно непрекъснатия характер на участието на жалбоподателите в нарушението. Общият съд подчертава в това отношение, че макар периодът между две противоположни прояви да е релевантен критерий, за да се установи непрекъснатият характер на дадено нарушение, въпросът дали посоченият период е достатъчно дълъг, за да е налице прекъсване на нарушението, не може да бъде разглеждан абстрактно, а следва да бъде преценен с оглед на дейността на въпросния картел. В конкретния случай той отбелязва, че периодът, през който не са налице контакти или прояви на тайни отношения между жалбоподателите, надхвърля с повече от една година промеждутъците от време, през които предприятията, участващи в картела, обикновено са извявали волята си да ограничат конкуренцията. Общият съд прави извода, че като е приела, че жалбоподателите са участвали непрекъснато в картела през спорния период, Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и изменя размера на наложената на жалбоподателите глоба, за да се вземе предвид периодът им на неучастие в картела, като прилага увеличение от 100 % вместо от 110 % от размера на глобата поради продължителността на нарушението.

б) Изчисляване на размера на глобата

Жалбите срещу решенията на Комисията за санкциониране на картелите, известни като картел на „конците за промишлени нужди“, на „водопроводните тръби“ и на „испанския тютюн“ позволиха на Общия съд да уточни и онагледи определен брой критерии, които се използват при изчисляване на размера на глобите.

Начален размер

В Решение от 28 април 2010 г. по дело BST/Комисия (T-452/05, все още непубликувано) по отношение на реалната икономическа способност на нарушилите правилата на конкуренцията да причинят вреда на последната Общият съд отбелязва, че макар вертикалната интеграция и обхватът на гамата от продукти в зависимост от случая да могат да представляват относими критерии за преценката на влиянието, което дадено предприятие може да упражни върху пазара и да съставляват допълнителни указания за това влияние по отношение на пазарните дялове или оборотите на съответния пазар, в конкретния случай следва да се приеме, че доводите на жалбоподателя, изведени от вертикалната интеграция на другите засегнати предприятия, не доказват, че последните са разполагали с особени и значителни конкурентни предимства на съответния пазар.

Различно третиране

По дело Chalkor/Комисия (Решение от 19 май 2010 г., T-21/05, все още непубликувано, обжалвано) и по дело IMI и др./Комисия, посочено по-горе, Комисията е направила извода, че не

следва да третира нарушителите, които са участвали само в една от частите на картела на „водопроводните тръби“, по различен начин в сравнение с тези, които са участвали и в друга част на този картел, тъй като сътрудничеството в рамките на тази втора част не е било значително по-тясно от съществуващото в рамките на първата. Общият съд приема обаче в своите решения, че предприятие, чиято отговорност е установена по отношение на редица части на даден картел, допринася повече за ефикасността и тежестта на този картел от предприятие нарушител, което участва само в една част на същия този картел, и следователно извършва по-тежко нарушение. Тази преценка задължително трябва да се направи на етапа на определяне на специфичния начален размер, тъй като вземането предвид на смекчаващите обстоятелства позволява единствено да се измени основният размер на глобата в зависимост от особеностите на участието на нарушителя в картела. В резултат на това Общият съд намалява началния размер на глобата с 10 % за всеки от жалбоподателите по тези дела.

Максимален размер от 10 % от оборота

В Решение от 28 април 2010 г. по дело *Gütermann и Zwicky/Комисия* (Т-456/05 и Т-457/05, все още непубликувано) Общият съд припомня, че поне в случаите, когато по нищо не личи, че дадено предприятие е преустановило икономическата си дейност или е отклонило оборота си, за да избегне налагането на голяма глоба, Комисията трябва да определи максималния размер на глобата въз основа на най-скорошния оборот, отразяващ пълна година на икономическа дейност. В конкретния случай Общият съд отбелязва, че сериозни индикации като нулевия оборот в продължение на няколко години, липсата на заети лица или на конкретни доказателства за експлоатацията на неговите недвижими имоти или на инвестиционни проекти за експлоатацията на последните, позволяват да се предположи, че *Zwicky & Co. AG* не е продължило да осъществява нормална икономическа дейност по смисъла на съдебната практика. В резултат на това Общият съд приема, че при определянето на тавана от 10 % от оборота, който не трябва да се превишава при изчисляването на размера на глобата, предвидена в член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, Комисията е следвало да се позове на последния оборот на *Zwicky & Co.*, резултат от неговата действителна икономическа дейност, а не на този на предприятието, което е поело дейността на *Zwicky & Co.* след нейното преустановяване.

Утежняващи обстоятелства

По дело *Deltafina/Комисия* (Решение от 8 септември 2010 г., Т-29/05, все още непубликувано, обжалвано) Комисията приема, че жалбоподателят е имал водеща роля в картела и, от една страна, увеличава в съответствие с това основния размер на глобата с 50 % поради отегчаващи обстоятелства, а от друга страна, взема предвид тази роля, за да намали само с 10 % размера на глобата поради сътрудничество. В решението си Общият съд констатира, че Комисията е допуснала грешка в това отношение. Той припомня най-напред, че за да бъде квалифицирана ролята на разглежданото предприятие като водеща, то трябва да е представлявало съществена движеща сила за картела и да е имало конкретна и специална отговорност за функционирането на същия. Същевременно той отбелязва, че макар изтъкнатите от Комисията обстоятелства да доказват, че жалбоподателят е имал активна и непосредствена роля в картела на тютюнопреработвателите, те все пак не се достатъчни, за да се установи, че това дружество е представлявало такава движеща сила за посочения картел, нито дори че неговата роля е била по-важна от тази на който и да е друг от испанските преработватели. Общият съд подчертава в частност, че нито един елемент от преписката не сочи, че *Deltafina SpA* е предприело каквато и да е инициатива за създаване на посочения картел или за насърчаване на испанските преработватели да се присъединят към него, нито впрочем то е поело задължение за извършването на дейности, които обикновено са свързани с упражняването

на водеща роля в картела, например председателство на срещи или централизирано събиране и разпределяне на някои данни. При това положение, в изпълнение на своята пълна правораздавателна юрисдикция, Общият съд намалява размера на наложената на Deltafina глоба от 11 880 000 EUR на 6 120 000 EUR.

в) Възможност за търсене на отговорност за нарушението — Солидарно осъждане

В Решение от 13 септември 2010 г. по дело Trioplast Industrier/Комисия (T-40/06, все още не публикувано) Общият съд внася редица уточнения относно приложимите правила към солидарната отговорност на последователните дружества майки за плащането на глобата, наложена на тяхното дъщерно дружество.

Най-напред той посочва, че сам по себе си подходът, който налага на дружество майка да плати същия начален размер като приетия по отношение на дъщерното дружество, което пряко е участвало в картела, без този начален размер да бъде разделян в случай на редуване на няколко дружества майки във времето, не може да се счита за неподходящ. Всъщност крайната цел, която Комисията преследва, е да може за дружеството майка да се определи същият начален размер като този, който щеше да му бъде определен, в случай че самото то бе участвало пряко в картела, което съответства на целта на политиката на конкуренция.

По-нататък Общият съд отбелязва, че в случай на нарушение, извършено от дъщерно дружество, което през периода на нарушението последователно е принадлежало на няколко икономически единици, не може а priori да се счита, че е неуместно сборът от сумите, наложени за плащане от дружествата майки, да е по-голям от сумата или от сбора от сумите, наложени за плащане от посоченото дъщерно дружество.

За сметка на това Общият съд посочва, че обжалваното решение неправилно дава на Комисията пълна свобода относно събирането на глобата от което и да е от засегнатите юридически лица в зависимост от тяхната платежоспособност. Всъщност тази свобода на избор поставя сумата, която действително ще бъде събрана от жалбоподателя, в зависимост от сумите, които ще бъдат събрани от предходните дружества майки, и обратно, макар тези дружества никога да не са образували заедно обща икономическата единица и следователно, да не са солидарно отговорни. Общият съд добавя, че принципът за индивидуализиране на наказанията и санкциите изисква действително заплатената от жалбоподателя сума да не надхвърля дела на солидарната му отговорност, дял, който съответства на съотношението между сумата, наложена за плащане от жалбоподателя, и сбора от сумите, за които последователните дружества майки съответно са солидарно отговорни за плащането на глобата, наложена на дъщерното дружество. В конкретния случай Общият съд прави извода, че решението е несъвместимо със задължението, което има Комисията, да даде на жалбоподателя възможност да узнае по недвусмислен начин точния размер, който трябва да заплати с оглед на периода, за който е солидарно отговорен за нарушението заедно със своето дъщерно дружество. В резултат на това той отменя частично това решение и определя на 2,73 милиона евро размера на глобата на Trioplast Industrier, като този размер съставлява основата за определяне от Комисията на дела на жалбоподателя в рамките на солидарната отговорност на последователните дружества майки за плащането на глобата, наложена на тяхното дъщерно дружество.

3. Принос в областта на член 82 ЕО (понастоящем член 102 ДФЕС)

В Решение от 1 юли 2010 г. по дело AstraZeneca/Комисия (T-321/05, все още не публикувано, обжалвано) Общият съд се произнася относно законосъобразността на решение на

Комисията, констатиращо, че жалбоподателят е нарушил член 82 ЕО, от една страна, като е представил заблуждаващи изявления пред националните патентни ведомства, и от друга страна — като е оттеглил разрешенията за пускане на пазара на лекарствен продукт, срокът на действие на патента за който изтича.

Що се отнася до първия случай на злоупотреба, Общият съд постановява, че представянето на заблуждаващи сведения пред публичните органи, които могат да ги въведат в заблуждение и вследствие на това да доведат до предоставяне на изключително право на предприятието без основание или за което предприятието има основание за по-ограничен период, представлява практика, чужда на конкуренцията, основана на качествата, която може да бъде особено ограничителна за конкуренцията.

Заблуждаващото естество на изявленията, направени пред публичните органи, трябва да се преценява въз основа на обективни елементи, като доказването на преднамерения характер на поведението и на недобросъвестността на предприятието в господстващо положение не се изисква за установяване на злоупотреба с господстващо положение. Същевременно обстоятелството, че понятието за злоупотреба с господстващо положение има обективно съдържание и не изисква намерение за увреждане, не води до това да се приеме, че намерението да се прибегне до практики, чужди на конкуренцията, основана на качествата, е ирелевантно във всички случаи, дори констатирането на злоупотреба да трябва на първо място да се основава на обективното установяване на материално привеждане в действие на разглежданото поведение.

Що се отнася до втория случай на злоупотреба, а именно оттеглянето на разрешенията за пускане на пазара на лекарствен продукт, срокът на действие на патента за който изтича, Общият съд приема, че макар наличието на господстващо положение да не лишава предприятието в такова положение от правото да защитава собствените си търговски интереси, когато те са застрашени, то не може да използва правноустановените процедури, така че да възпрепятства или затруднява навлизането на конкуренти на пазара, след като липсват обективни основания за това и не са налице съображения за защита на законните интереси на предприятие, участващо в конкуренция, основана на качествата. Действително, изработването на стратегия за минимизиране на спада в продажбите и за постигане на добри позиции в конкуренцията с генеричните продукти е законосъобразно дори когато се извършва от предприятие с господстващо положение и е в съответствие с нормалната конкуренция, доколкото планираното поведение не се отклонява от практиките, характерни за основаната на качествата конкуренция.

След изтичането на срока на изключителните права за ползване на резултатите от фармакологичните, токсикологичните и клиничните изпитания, поведението, с което се цели да се попречи на производителите на генерични продукти да упражнят правото си да ползват тези данни, събрани с оглед пускането на пазара на оригиналния продукт, не намира основание в законовата защита на инвестиция, която е характерна за конкуренцията, основана на качествата. Обстоятелството, че конкурентите на господстващото предприятие са могли да получат разрешения за пускане на пазара чрез алтернативни процедури, не е достатъчно, за да се приеме, че не представлява злоупотреба поведението, състоящо се в оттеглянето на разрешенията за пускане на пазара, щом това поведение може да доведе до най-малкото временно изключване от пазара на конкурентните производители на генерични продукти.

В Решение от 9 септември 2010 г. по дело *Tomra Systems и др./Комисия* (T-155/06, все още не-публикувано, обжалвано) Общият съд разглежда въпроса дали за да докаже отстраняването на конкурентите от пазара като цяло, Комисията трябва да определи минималния праг на

рентабилност, необходим за осъществяването на дейност на дадения пазар, и след това да провери дали неподлежащият на овладяване пазарен дял (т.е. делът на обвързаното от разглежданите практики търсене) е бил достатъчно голям, за да може да доведе до отстраняването на конкурентите. Общият съд приема, че затварянето на съществен дял от пазара от предприятие с господстващо положение не може да бъде оправдано с доказването на това, че възможният за овладяване пазарен дял продължава да бъде достатъчен, за да се отстъпи място на ограничен брой конкуренти. Действително, от една страна, клиентите, които попадат в затворения дял от пазара, би следвало да имат възможност да се възползват от всяка степен на конкуренция, която е възможна на пазара и конкурентите би трябвало да могат да се конкурират според своите качества на целия пазар, а не само на част от него. От друга страна, ролята на предприятието в господстващо положение не е да определя колко на брой рентабилни конкуренти е допустимо да го конкурират, що се отнася до все още възможния да бъде завладян дял от търсенето.

4. Принос в областта на контрола върху концентрациите

а) Понятие за обжалваем акт

Определение от 2 септември 2010 г. по дело Schemaventotto/Комисия (T-58/09, все още не публикувано) даде възможност на Общия съд да внесе уточнения във връзка с прилагането на член 21 от Регламент (ЕО) № 139/2004¹⁴. По това дело проектът за концентрация между Abertis Infrastructures SA и Autostrade SpA, първоначално разрешен от Комисията, е изоставен от посочените дружества с оглед по-конкретно на трудностите, създадени от развитието на законодателството в Италия. Последните са били предмет на предварителен анализ от Комисията, съгласно който има нарушение на член 21 от Регламент № 139/2004. С оглед на предложението за законодателни изменения Комисията обаче уведомява италианските органи на 13 август 2008 г. за решението си за прекратяване на образуваната съгласно член 21 от Регламент № 139/2004 процедура. С писмо от 4 септември 2008 г. Комисията уведомява жалбоподателя за това решение, предмет на жалбата пред Общия съд.

На първо място, Общият съд приема в определението, че с това писмо Комисията само уведомява за решението си да не дава по-нататъшен ход на процедурата по преписка Abertis/Autostrade във връзка с констатирани при предварителния анализ евентуални нарушения, което не съдържа одобряване на новите национални законодателни разпоредби.

На второ място, Общият съд разглежда дали тази мярка съставлява обжалваем акт, а именно дали поражда задължителни правни последици, които са от такъв характер, че биха могли да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено правното му положение. В това отношение Общият съд отбелязва, че процедурата по член 21, параграф 4 от Регламент № 139/2004 е свързана с осъществяването на контрол върху конкретни концентрации от страна на Комисията по силата на този регламент. Следователно Комисията е задължена да приеме по отношение на съответната държава членка решение, което се състои или в признаването на поставения на разглеждане интерес предвид неговата съвместимост с общите принципи и другите разпоредби на правото на Съюза, или в непризнаването на този интерес с оглед на неговата несъвместимост с тези принципи и разпоредби. Така поради отказването от разглеждания проект за концентрация Комисията в конкретния случай вече няма компетентност да прекрати откритата съгласно член 21, параграф 4 от Регламента

¹⁴ Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201).

процедура с решение за признаването на защитен с разглежданите национални мерки обществен интерес.

Този извод не се опровергава от обстоятелството, че предвидената в член 21, параграф 4 от Регламент № 139/2004 процедура има не само обективна, но и субективна функция, състояща се в защитата на интересите на съответните предприятия, които са свързани с проекта за концентрация, разглеждан през призмата на гарантирането на правна сигурност и бързината на предвидената в този регламент процедура, като субективната функция е изгубила напълно своето значение поради отказването от проекта.

При това положение на Комисията е оставало само да приеме формално решението за прекратяване на разглежданата процедура. Тъй като не е породило други последици, това решение следователно не може да представлява обжалваем акт.

По дело *Éditions Jacob/Комисия* (Решение от 13 септември 2010 г., T-279/04, непубликувано, обжалвано) Комисията повдига възражение за недопустимост срещу жалбата на жалбоподателя срещу решението, с което се разрешава, под условие за прехвърляне на активи, изкупуването на *Vivendi Universal Publishing SA* от *Lagardère SCA*. Комисията всъщност приема, че предходно решение, с което е решила да започне задълбочената проверка на проекта за концентрация, е имало за последица да квалифицира — имплицитно, но несъмнено — предварителното придобиване на целеви активи от *Natexis Banques Populaires SA* като придобиване на дялове в предприятие с оглед на тяхната препродажба. При това положение обжалваното решение било единствено чисто потвърдително решение. Общият съд отхвърля тълкуването на Комисията, като припомня, че решението за започване на фазата на задълбочена проверка не е акт, който може да бъде обжалван, а подготвителна мярка, която цели само да се открие разследване, предназначено да установи елементите, които трябва да позволят на Комисията да се произнесе с окончателно решение по съвместимостта на тази операция с общия пазар. Той добавя, че започването на фазата на задълбочена проверка има за свой единствен предмет предварителната констатация за наличието на сериозни съмнения, породени от съвместимостта на операцията, за която е изпратено уведомление.

б) Понятие за концентрация

По дело *Aer Lingus Group/Комисия* (Решение от 6 юли 2010 г., T-411/07, все още непубликувано) жалбоподателят, като се позовава на национални законодателни разпоредби, се опитва да разшири понятието за концентрация, както е дефинирано в правото на Съюза, към случаи, в които при липсата на придобиването на контрол дяловото участие на едно предприятие в капитала на друго не предоставя само по себе си възможността за упражняване на решаващо влияние върху дейността на последното. *Ryanair Holdings plc* обявява публичен търг (ПТ) за целия капитал на *Aer Lingus Group plc*, но е принудено да се откаже от проекта си поради решението на Комисията, с което операцията се обявява за несъвместима с общия пазар. След това решение *Aer Lingus Group* обаче е поискало от Комисията да разпореди на *Ryanair Holdings* да се освободи между другото от своето миноритарно дялово участие в неговия капитал. Тъй като Комисията отхвърля това искане, *Aer Lingus Group* подава жалба срещу решението.

В решението си Общият съд припомня, че правомощието да се нареди прехвърляне на всички акции, придобити от едно предприятие в друго, съществува само за да бъде възстановено положението преди извършване на концентрацията. Поради това без придобиването на контрол и следователно без осъществяване на концентрацията Комисията не разполага с правомощието да развали посочената „концентрация“. Общият съд уточнява и че в общи

линии Регламент № 139/2004 няма за цел да защити дружествата от търговски спорове между тях и акционерите им или да премахне всяка несигурност относно одобрението на важни решения от последните, тъй като този вид спорове е от компетентността на националните юрисдикции. По същия начин да се приеме, че Комисията може да нареди оттегляне на вложения в миноритарно участие в конкурентно предприятие поради единствения мотив, че то представлява теоретичен риск в икономически план при наличието на дуопол или е неблагоприятно за привлекателността на акциите на едно от предприятията, съставляващи този дуопол, би надхвърлило предоставените на Комисията правомощия за целите на контрола върху концентрациите.

По дело *Éditions Jacob/Комисия*, посочено по-горе, жалбоподателят оспорва правната квалификация на предварителното придобиване на целеви активи от *Natexis Banques Populaires* като операция по придобиване на дялове в предприятие с оглед на тяхната препродажба, която попада в приложното поле на член 3, параграф 5, буква а) от Регламент (ЕИО) № 4064/89¹⁵. Той изтъква, че тази операция, известна като „сделка по поемане“, е в действителност концентрация по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от посочения регламент, защото е позволила на *Lagardère* да придобие или пълния контрол над целевите активи с посредничеството на *Natexis Banques Populaires*, или съвместен контрол над тях с *Natexis Banques Populaires* и оттам — да разполага с възможността да упражнява определящо влияние върху дейностите, свързани с целевите активи.

Според Общия съд твърденията за пълния контрол не могат да бъдат възприети. Действително от текста на договора за прехвърляне е видно, че *Lagardère* не разполага нито с право на собственост или на ползване на целевите активи преди приемането от Комисията на условното решение за разрешение, нито с права, които му дават възможността да упражнява определящо влияние върху органите на дружествата, контролиращи целевите активи. Що се отнася до съвместния контрол, Общият съд отбелязва, че дори да се предположи, че поемането на целевите активи е позволило на *Lagardère* да упражнява съвместно с *Natexis Banques Populaires* определящо влияние върху дейността, свързана с последните, още от извършването на сделката по поемане, последвалата концентрация била при всички случаи отделна операция от концентрацията, за която е изпратено уведомление от *Lagardère*. Грешката, която Комисията е допуснала, като е квалифицирала поемането на целевите активи като „придобиване на дялове в предприятие с оглед на тяхната препродажба“, а не като придобиване на пълнен или съвместен контрол, би била при всички случаи без отражение върху законосъобразността на решението, с което се обявява за съвместимо с общия пазар, под условие за прехвърляне на активи, изкупуването на *Vivendi Universal Publishing* от *Lagardère*.

в) Повишаване на ефективността — Проверяемост

В Решение по дело *Ryanair/Комисия*, посочено по-горе, Общият съд отбелязва най-напред, че Комисията е на мнение, че както от Регламент № 139/2004, така и от Насоките относно оценката на хоризонталните сливания¹⁶ следва, че за да може да се обезсили негативното въздействие на дадена концентрация върху потребителите, повишаването на ефективността, произтичащо от нея, трябва да може да бъде проверено, евентуално да бъде от полза

¹⁵ Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (поправена версия ОВ L 257, 1990 г., стр. 13).

¹⁶ Насоки относно оценката на хоризонталните сливания съгласно Регламента на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ С 31, 2004 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 56).

за потребителите и да не може да се постигне в подобна степен със средства, които противоречат на конкуренцията в по-малка степен отколкото предложената концентрация. Що се отнася до първото условие, Общият съд подчертава, че обратно на приетото от Комисията в обжалваното решение, в съответствие с Насоките условието относно проверяемостта на повишаването на ефективността не изисква уведомяващата страна да представи данни, които да могат да бъдат проверени по независим начин от трето лице, или на документи от преди концентрацията, въз основа на които да се оцени по обективен и независим начин обхватът на повишаването на ефективността, предизвикано от придобиването. Следователно Комисията не би могла да изключи данните, представени от Ryanair Holdings на това основание. Общият съд добавя, че търговската дейност не позволява непременно представянето на подобни документи своевременно, а документите, използвани от дадено предприятие за започване на ППИ, независимо дали произхождат от предприятието или от неговите органи, по естеството си могат да бъдат в известна степен релевантни в подкрепа на съдържанието на твърденията относно повишаването на ефективността.

г) Ангажименти

Довереник

По дело *Éditions Jacob/Комисия* (Решение от 13 септември 2010 г., T-452/04, непубликувано, обжалвано) Общият съд е сезиран с искане да се произнесе по законосъобразността на решението относно одобряването на *Wendel Investissement SA* за приобретател на активите, прехвърлени в съответствие с решението на Комисията от 7 януари 2004 г., с което се разрешава, под условие за прехвърляне на активи, изкупуването на *Vivendi Universal Publishing* от *Lagardère*. Едно от изтъкнатите правни основания е изведено от това, че *Wendel Investissement* е одобрено въз основа на доклад, изготвен от довереник, който не е независим. В това отношение Общият съд отбелязва, че от една страна, довереникът е определен, докато е бил член на управителния орган на дружеството, държател на целевите активи, и от друга страна, че действително е упражнявал функциите си едновременно с тези на член на управителния съвет на това дружество, държател на целевите активи. При това положение той се намира в отношение на зависимост спрямо това дружество, което може да събуди съмнение относно неутралността, която трябва да проявява при изпълнение на задълженията си като довереник. Доколкото същият е изработил доклада за оценка на кандидатурата на *Wendel Investissement* за изкупуване на прехвърляните активи, който е упражнил решаващо влияние върху решението за одобряване, прието от Комисията, Общият съд приема, че констатираната незаконосъобразност обосновава отмяната на решението за одобряване на *Wendel Investissement* като приобретател.

Държавни помощи

Споровете във връзка с държавни помощи съставляват голяма част от дейността на Общия съд през 2010 г., като в тази област са решени 50 дела. По-нататък те могат да бъдат разглеждани съвсем накратко в три аспекта: допустимост, материалноправни и процесуалноправни въпроси.

1. Допустимост

През тази година съдебната практика внесе уточнения, що се отнася до преценката на правния интерес във връзка с жалби, целящи оспорване на решение на Комисията, с което се обявява дадена държавна помощ за съвместима с общия пазар.

На първо място, по дело TF1/Комисия (Решение от 13 септември 2010 г., T-193/06, все още непубликувано) жалбоподателят иска отмяна на решение на Комисията относно мерки в подкрепа на кино- и аудиовизуалната индустрия във Франция, с което Комисията решава да не повдига възражения по отношение на въпросните мерки след фазата на предварителното разглеждане, предвидена в член 88, параграф 3 ЕО.

Като изтъква, че обжалваното решение е формално адресирано до Френската република, Комисията оспорва допустимостта на подадената жалба, като поддържа, че жалбоподателят не е лично засегнат от това решение.

Общият съд припомня, че фазата на предварителното разглеждане има за единствена цел да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на помощта. Само в рамките на фазата на разследване по член 88, параграф 2 ЕО Комисията е длъжна да уведоми заинтересованите страни да представят становищата си. Когато, без да открива официалната процедура по разследване, Комисията установява, че помощта е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, и по-специално конкурентните предприятия на ползващите се от помощта лица, могат да подадат жалба, насочена към защита на процесуалните им права. От друга страна, ако жалбоподателят постави под въпрос основателността на решението за преценка на помощта като такава, фактът, че той може да бъде счетен за „заинтересован“ по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима.

В конкретния случай Общият съд разглежда в самото начало естеството на правните основания на жалбоподателя, преди да заключи, че нито едно от тези правни основания за отмяна не цели да установи съществуването на сериозни затруднения, причинени от разглежданите мерки за подпомагане с оглед на квалификацията им като държавни помощи или на съвместимостта им с общия пазар — трудности, които биха принудили Комисията да открие официалната процедура. Жалбоподателят не поставя под въпрос отказа на Комисията да открие официалната процедура по разследване, посочена в член 88, параграф 2 ЕО, нито се позовава на нарушение на произтичащите от тази разпоредба процесуални права, а цели единствено отмяна на решението по същество, както потвърждава по време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд.

При тези обстоятелства жалбата не е насочена към защита на процесуални права на жалбоподателя, който при това положение трябва да докаже, че е имал специален статут по смисъла на Решение на Съда по дело Plaumann/Комисия¹⁷, по-специално поради това че положението му на пазара е било съществено засегнато от мерките, предмет на решението, като засягането на конкурентното му положение трябва да се разгледа спрямо получателите на разглежданите мерки за помощ, а именно операторите, които упражняват продуцентска дейност в кинематографичната и аудиовизуалната област. В конкретния случай, при положение че процентът на задължителни инвестиции, приложен към оборота, е бил еднакъв за всички конкуренти, фактът, че задължителните инвестиции на жалбоподателя надхвърлят разходите на останалите конкуренти предвид значителния му оборот, не е от естество да породи специален статут за него и поради това не го индивидуализира по начин, аналогичен на индивидуализирането на адресата на акта по смисъла на съдебната практика по дело Plaumann/Комисия.

¹⁷ Решение от 15 юли 1963 г., 25/62, Recueil, стр. 197, 223.

На второ място, в Решение от 13 септември 2010 г. по дело Гърция и др./Комисия (Т-415/05, Т-416/05 и Т-423/05, все още непубликувано) Общият съд приема, че докато на жалбоподателите продължава да се признава, дори след ликвидацията им, интерес да поискат отмяна на обжалваното решение, встъпилата страна запазва своя корелативен интерес да встъпи в подкрепа на Комисията, за да защити законосъобразността на това решение, било и само с цел да отпрати искания за обезщетение, евентуално последвани от искове или жалби, основаващи се на незаконосъобразното предоставяне на помощи, които са я увредили.

На трето и последно място, в Решение от 16 декември 2010 г. по дело Нидерландия и NOS/Комисия (Т-231/06 и Т-237/06, все още непубликувано) Общият съд припомня, че административната процедура в областта на държавните помощи е насочена единствено срещу засегнатата държава членка. Предприятията — получатели на помощи, се разглеждат просто като заинтересовани лица в тази процедура. Следователно заинтересованите лица далеч не могат да се позовават на правото на защита, признато на лицата, срещу които е насочена процедура, а разполагат само с правото да бъдат приобщени към административната процедура в подходяща степен предвид обстоятелствата по случая.

2. Материалноправни норми

а) Индивидуална помощ, предоставена съгласно обща схема на помощи, одобрена от Комисията

В Решение от 3 март 2010 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия (Т-102/07 и Т-120/07, все още непубликувано) Общият съд приема, че когато Комисията разглежда индивидуална помощ, за която се твърди, че е предоставена в приложение на разрешена в предходен момент схема, тя не може от самото начало да я разгледа пряко с оглед на Договора за ЕО. На първо място, преди да започне каквато и да било процедура, Комисията трябва да се ограничи до това да упражни контрол дали помощта попада в обхвата на общата схема и дали отговаря на посочените в решението за одобрение на помощта условия. Ако Комисията не действа по този начин, при проверка на всяка индивидуална помощ тя би могла да измени решението си за одобрение на схемата за помощи, което предполага, че вече е направена проверка с оглед на член 87 ЕО. Следователно помощ, представляваща стриктно и предвидимо прилагане на условията, определени в решението за одобрение на разрешената обща схема, се приема за съществуваща помощ, за която не следва да се уведомява Комисията и която не следва да се преценява с оглед на член 87 ЕО.

Общият съд уточнява и че решение на Комисията, с което тя се произнася по съвместимостта на определена помощ със съответната схема, попада в рамките на изпълнението на задължението ѝ да следи за прилагането на членове 87 ЕО и 88 ЕО. Поради това разглеждането от Комисията на съответствието на помощ с тази схема не представлява инициатива, надхвърляща пределите на правомощията ѝ. Ето защо преценката на Комисията не може да бъде ограничена от тази на отпусналите помощта национални органи.

б) Предоставяне на икономическо предимство

В Решение от 21 май 2010 г. по дело Франция и др./Комисия (Т-425/04, Т-444/04, Т-450/04 и Т-456/04, все още непубликувано) Общият съд приема, че публични изявления, направени от национални власти, довеждат до значително предимство в полза на едно предприятие, тъй като му позволяват да спечели отново доверието на финансовите пазари. Те правят възможен, по-лесен и по-евтин и достъпа на предприятието до нови кредити, необходими за рефинансирането на краткосрочните му дългове и в крайна сметка допринасят за

стабилизирането на твърде крехкото финансово състояние на предприятието. Тези изявления оказват решаващо влияние върху реакцията на рейтинговите агенции. С други думи, всяко положително влияние върху рейтинга на дадено предприятие, дори ако то се дължи само на публични изявления, които могат да спечелят или да засилят доверието на инвеститорите, оказва непосредствено влияние върху равнището на разходите, които това предприятие трябва да направи, за да се рефинансира на капиталовите пазари.

Общият съд уточнява и че изискването за връзка между установеното предимство и ангажирането на държавни ресурси по принцип предполага, че посоченото предимство е тясно свързано със съответна тежест, която обременява държавния бюджет, или със създаването, въз основа на поети от държавата правнообвързващи задължения, на достатъчно конкретен икономически риск за този бюджет. За да бъдат тези изявления приравнени на държавна гаранция или да бъдат тълкувани като разкриващи неотменимо задължение за предоставянето на конкретна финансова помощ като изплащането на краткосрочни дългове, те трябва да се състоят в конкретно, безусловно и неотменимо ангажиране на държавни ресурси и да уточняват изрично или точните суми, които ще бъдат инвестирани, или конкретните дългове, които ще бъдат гарантирани, или най-малкото предварително определена финансова рамка, като кредитна линия в определен размер, както и условията за предоставяне на предвидената помощ. Сам по себе си фактът, че в този контекст една държава членка е прибягнала до особената си репутация на финансовите пазари, не е достатъчен, за да докаже, че нейните ресурси са били изложени на риск, който може да бъде счетен за прехвърляне на държавни ресурси по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и е достатъчно свързан с предимството, предоставено с нейните изявления.

В Решение от 15 юни 2010 г. по дело Mediaset/Комисия (Т-177/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд припомня, че в съдебната практика се приема, че предимство, пряко предоставено на определени физически или юридически лица, които не са непременно предприятия, може да представлява непряко предимство и следователно държавна помощ за други физически или юридически лица, които са предприятия. Затова трябва да бъде отхвърлена тезата, съгласно която предоставена на потребителите субсидия не може да се квалифицира като държавна помощ в полза на операторите, които предлагат стоки или предоставят услуги за потребление.

в) Услуги от общ икономически интерес

В Решение от 1 юли 2010 г. по дело Мб и TF1/Комисия (Т-568/08 и Т-573/08, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд приема, че позицията, според която спазването на четвъртото от условията, определени в точки 88—93 от Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело *Altmark Trans* и *Regierungspräsidium Magdeburg*¹⁸, обуславя прилагането на дерогацията, предвидена в член 86, параграф 2 ЕО, почива на обръкване на условията, които определят квалификацията като държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, и тези, използвани за оценката на съвместимостта на помощта съгласно член 86, параграф 2 ЕО. Единствената цел на условията от Решение по дело *Altmark* и *Regierungspräsidium Magdeburg*, посочено по-горе, е квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ, за да се определи наличието на задължение за уведомяване на Комисията за тази мярка в случаите на нова помощ или за сътрудничество с тази институция в случаите на съществуваща помощ.

¹⁸ С-280/00, Recueil, стр. I-7747.

Общият съд посочва и че въпросът дали предприятие, натоварено с услуга от общ икономически интерес за радиоразпръскване, би могло да изпълни своите задължения за обществена услуга с по-ниски разходи е без значение за преценката на съвместимостта на държавното финансиране на тази услуга с оглед на общностните норми в областта на държавните помощи. С преценката на пропорционалността на помощта член 86, параграф 2 ЕО цели да предотврати възможността операторът, натоварен с предоставянето на услугата от общ икономически интерес, да се ползва от финансиране, което надхвърля нетните разходи за обществената услуга.

В Решение по дело Нидерландия и NOS/Комисия, посочено по-горе, Общият съд уточнява, че държавите членки имат широко право на преценка при определянето на това, което считат за услуги от общ икономически интерес. Следователно определянето на тези услуги от държава членка може да бъде поставено под съмнение от Комисията само в случай на явна грешка. По отношение на определянето на обществените услуги в сектора на радио- и телевизионното разпространение, макар Комисията да няма за задача да решава дали дадена програма трябва да се излъчва като услуга от общ икономически интерес, нито да поставя под въпрос естеството или качеството на даден продукт, в качеството си на пазителка на Договора тя трябва да може да предприеме действия в случай на явна грешка.

г) Критерий на частния инвеститор в условията на пазарна икономика

В Решение от 3 март 2010 г. по дело Bundesverband deutscher Banken/Комисия (Т-163/05, все още непубликувано) Общият съд отхвърля довода, според който при мисловната проверка дали дадена операция е извършена при нормални условия на пазарна икономика, за отправна точка непременно трябва да се вземе единствено инвеститорът или получило инвестицията предприятие, след като за пазарната икономика е характерно именно взаимодействието между отделните икономически оператори. Така Комисията може да разгледа въпроса дали едно предприятие е могло да се снабди от други инвеститори със средства, които водят до същите предимства за него, и евентуално при какви условия. От друга страна, тази проверка също така не налага напълно да се пренебрегнат ограниченията, свързани с характера на прехвърленото имущество.

Впрочем Общият съд приема, че фактът, че някой от аспектите на операцията включва увеличение на поетия от инвеститора риск, обосновава увеличение на възнаграждението единствено ако посоченият аспект съдържа предимство за банката или ако последната не е в състояние да откаже предложените средства. От друга страна, ако увеличението на риска за инвеститора следва от решение, което той е приел поради негови собствени съображения, без да е повлиян от желанията или нуждите на банката, тя ще откаже да плаща добавка към възнаграждението и ще се снабди със средства от други инвеститори.

В Решение по дело Гърция и др./Комисия, посочено по-горе, след като припомня, че от член 87, параграф 1 ЕО следва, че понятието за помощ е обективно и зависи единствено от въпроса дали държавната мярка предоставя на предприятието ползвател икономическо предимство, което то не би получило при нормални пазарни условия, Общият съд постановява, че обстоятелството, че за публичните органи или за публичното предприятие, предоставящи помощта, сделката е разумна и не премахва задължението за прилагането на критерия за частния инвеститор.

д) Задължение за възстановяване на помощта

В Решение по дело Гърция и др./Комисия, посочено по-горе, Общият съд разглежда въпроса за възстановяването на помощта в случай на икономическа приемственост между две предприятия. При наличие на такава приемственост новото предприятие може да се счита за действителен получател на помощите, благоприятствали разглеждания сектор на дейност, предоставени на предишното предприятие, преди дейността да бъде поета от новото предприятие. Напротив, при липсата на икономическо единство след отделянето между двете предприятия, предоставените на старото предприятие помощи след отделянето не биха могли да се възстановяват от новото предприятие единствено поради причината, че това предприятие би могло да се възползва непряко от тях. Всъщност това обстоятелство не би позволило само по себе си да се приеме, че новото предприятие е действителният получател на предоставените на старото предприятие помощи.

Що се отнася до разпределянето на задължението за връщане между получателите на помощ, Общият съд напомня, че в решение, което установява несъвместимостта на помощ и налага нейното събиране, Комисията не е задължена да уточнява в каква степен всяко предприятие получател се е възползвало от сумата на разглежданата помощ. В съответствие с член 10 ЕО съответната държава членка в сътрудничество с Комисията следва да определи сумата за възстановяване от всяко предприятие в рамките на възстановяването на помощта.

Впрочем критериите на съдебната практика за установяване на действителния получател на дадена помощ са обективни по характер. Наличието на икономическа приемственост може да се установи въз основа на различни обективни елементи, като например липсата на насрещно плащане за прехвърлените активи при цена, която да е в съответствие с пазарните условия, или обективното обстоятелство, че прехвърлянето има за последица заобикалянето на задължението за възстановяване на спорната помощ.

Констатацията относно наличието на икономическа приемственост между две предприятия не позволява да се презумира, че с оглед на продължаващите икономически затруднения на тези две дружества след отделянето новите мерки в полза на новото предприятие, разглеждани в обжалваното решение, представляват логично продължение на предходните помощи и поради това също се числят към категорията на държавните помощи. При всички случаи съдът на Съюза следва да провери дали с оглед на релевантните фактори тези мерки могат с основание да се отделят от предходните мерки за помощ.

3. Процесуалноправни норми

а) Официална процедура по разследване

В Решение от 3 март 2010 г. по дело *Bundesverband deutscher Banken/Комисия* (Т-36/06, все още непубликувано) Общият съд приема, че въпросът дали Комисията е приложила неправилно критерия за частния инвеститор не съвпада с въпроса за наличието на сериозни затруднения, налагащи започването на официалната процедура по разследване. Освен това обстоятелството, че Комисията не е отговорила на някои оплаквания, изложени от жалбоподателя в рамките на разглеждано по същото време дело, не означава, че тя не може да се произнесе по разглежданата мярка въз основа на сведенията, с които разполага, и че поради това трябва да започне официалната процедура по разследване, за да довърши проверката си. Когато Комисията е започнала официалната процедура по разследване за сходни операции и по този повод е обсъждано значението на някои общи за всички операции характерис-

тики, може да се приеме, че Комисията разполага със сведения, които ѝ дават възможност да прецени релевантността на посочените характеристики.

б) Задължение за мотивиране

В Решение по дело *Freistaat Sachsen* и др./Комисия, посочено по-горе, Общият съд отменя поради недостатъчно мотивиране решение на Комисията, с което се установява наличие на несъвместима с общия пазар държавна помощ и в което при изчисляване на размера на помощта за предприятия в затруднено положение не се посочва практиката на финансовите пазари относно кумулирането на рисковете (предприятие в затруднено положение, липса на обезпечения и т.н.), доколкото не става ясна връзката между възприетите от Комисията увеличения и специфичното положение на разглежданите дружества, и изборът на възприетите увеличения изглежда случаен, а в Известието на Комисията относно метода за определяне на референтната ставка и размера на скотовия процент¹⁹ не се съдържа указание относно посоченото кумулиране на рисковете. Комисията е трябвало да обясни прилагането на допълнителни добавки, както и размера им посредством анализ на практиката на пазара, за да позволи на посочените дружества да оспорят твърдението, че увеличенията са подходящи, а на Общия съд — да упражни контрол по отношение на тяхната законосъобразност.

По-нататък в Решение по дело *Mediaset*/Комисия, посочено по-горе, Общият съд уточнява, че приложено към квалифицирането на дадена мярка като помощ, задължението за мотивиране изисква да се посочат съображенията, поради които Комисията приема, че разглежданата мярка попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО. По отношение на наличието на нарушение на конкуренцията на общия пазар, макар Комисията да е длъжна в мотивите на решението си да изтъкне поне обстоятелствата, при които е била предоставена помощ, когато те позволяват да се докаже, че помощта е от естество да засегне търговията между държавите членки и да наруши или да заплаши да наруши конкуренцията, тя за сметка на това не е длъжна да направи икономически анализ на действителното положение на съответните пазари, на пазарния дял на предприятията — получатели на помощите, на положението на конкурентните предприятия и на търговските потоци между държавите членки. Освен това в случай на неправомерно предоставени помощи Комисията не е длъжна да докаже действителните последици на тези помощи върху конкуренцията и върху търговията между държавите членки. Всъщност, ако случаят беше такъв, това изискване щеше да постави в по-благоприятно положение държавите членки, които изплащат неправомерни помощи, в ущърб на тези, които уведомяват за проектите за помощи. По-конкретно, достатъчно е Комисията да установи, че спорната помощ е от естество да засегне търговията между държавите членки и нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, без да е необходимо да се определя съответният пазар.

¹⁹ Известие 97/С 273/03 на Комисията относно метода за определяне на референтната ставка и размера на скотовия процент (ОВ С 273, 1997 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 59).

Марка на Общността

И през 2010 г. съдебните актове във връзка с прилагането на Регламенти (ЕО) № 40/94²⁰ и (ЕО) № 207/2009²¹ са значителна част от решенията от Общия съд дела (180 дела, или 34 % от общия брой на решенията през 2010 г. дела).

1. Абсолютни основания за отказ

Член 7, параграф 1, буква б) от Регламенти № 40/94 и № 207/2009 забранява да се регистрират като марки на Общността знаци, които нямат отличителен характер, като посоченият отличителен характер трябва да се преценява по отношение на стоките или услугите, за които се иска регистрацията, и на възприемането им от съответните потребители.

В Решение от 15 юни 2010 г. по дело X Technology Swiss/СХВП (Оцветяване в оранжево на предната част на чорап) (Т-547/08, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд отхвърля жалбата срещу решението на апелативния състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), според което за средния потребител оцветяване в оранжево под формата на капаче, покриващо предната част на чорапните изделия, е знак, лишен от отличителен характер. На първо място, Общият съд постановява, че апелативният състав не е допуснал грешка, като е приложил съдебната практика, свързана с триизмерните марки, по отношение на заявената марка, квалифицирана от жалбоподателя като „позиционна марка“. Действително Общият съд уточнява, че квалификацията на „позиционна марка“ като фигуративна или триизмерна марка или като специална категория марки не е релевантна за преценката на нейния отличителен характер, като фактът, че даден знак се обръква с облика на обозначената стока, е определящ за приложимостта на тази съдебна практика. На второ място, Общият съд преценява, че когато даден знак не е годен да установява търговския произход на стоките, той не може да бъде регистриран като марка, независимо от факта че визира стоки, подчинени на модните тенденции и че следователно в съответния промишлен сектор съществуват или непрекъснато се създават множество подобни знаци. Накрая Общият съд пояснява факта, че опасността определен елемент от представянето на стока или услуга да бъде копиран от конкурент не засяга тълкуването на член 7, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, защото икономически оператор, използващ в своята търговска дейност знак, който не отговаря на поставеното в тази разпоредба условие, може в случай на нужда да установи, че последният е придобил отличителен характер в резултат на използването му по смисъла на член 7, параграф 3 от Регламент № 40/94, или да прибегне до други правни средства, с които евентуално може да разполага, като например правото в областта на дизайните или моделите или иск срещу нелоялна конкуренция.

Впрочем в Решения от 12 ноември 2010 г. по дело Deutsche Bahn/СХВП (Хоризонтално съчетание от сив и червен цвят) (Т-404/09, непубликувано) и по дело Deutsche Bahn/СХВП (Вертикално съчетание от сив и червен цвят) (Т-405/09, непубликувано) Общият съд се връща на въпроса за отличителния характер на цветовете съчетания. В тези две решения Общият съд потвърждава ограничителния подход към заявките за регистрацията на цветово съчетание като марка и констатира, че цветовото съчетание не представя осезаемо различие за

²⁰ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

²¹ Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), който заменя Регламент № 40/94.

съответните потребители спрямо цветовете, които се използват обикновено за посочените услуги, и следователно няма отличителен характер.

2. Относителни основания за отказ

В Решение от 22 юни 2010 г. по дело *Montero Padilla/CХВП — Padilla Requena (JOSE PADILLA)* (T-255/08, все още непубликувано) Общият съд внася уточнение относно основанията, на които може да почива дадено възражение. По същество жалбоподателката иска от Общия съд да провери законосъобразността на решението на апелативния състав на СХВП предвид член 9 от Регламент № 40/94, отнасящ се до правото, предоставено от общностната марка. Общият съд уточнява, че основанията, на които може да почива дадено възражение, както са изложени в член 42, параграф 1 от Регламент № 40/94, са единствено относителните основания за отказ, посочени в член 8 от същия регламент, защото член 9 от този регламент определя обхвата на правото, предоставено от марката на Общността, и следователно последиците от регистрацията на последната, но не се отнася до условията за регистрация. При това положение член 9 от Регламент № 40/94 не е част от правната рамка, която следва да се вземе предвид от СХВП при разглеждането на заявка за регистрация или на възражение. Понататък Общият съд приема, че от текста на член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94, който използва израза „за които по-ранната марка е регистрирана“, следва, че тази разпоредба се прилага по отношение на по-ранните марки по смисъла на член 8, параграф 2 от същия регламент само доколкото те са регистрирани. Следователно член 8, параграф 5 от Регламент № 40/94 предвижда закрила — по отношение на стоки и услуги, които не са подобни — само за всеобщо известните марки по смисъла на член 6, второ от Парижката конвенция²², за регистрацията на които е представено доказателство. На последно място, Общият съд уточнява, че авторското право не може да представлява „знак, използван в процеса на търговия“ по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, както следва от структурата на член 52 от този регламент. Последната разпоредба предвижда в параграф 1, буква в), че марка на Общността се обявява за недействителна, когато съществува по-ранно право, както е посочено в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94, и условията, установени в посочения параграф, са изпълнени. Параграф 2, буква в) от същия член гласи, че марката на Общността се обявява за недействителна и ако използването ѝ може да бъде забранено по силата на „друго“ предходно право, и по-специално на авторско право. От това следва, че авторското право не е част от предходните права, посочени в член 8, параграф 4 от Регламент № 40/94.

3. Връзка между абсолютни и относителни основания за отказ

В Решение по дело *JOSE PADILLA*, посочено по-горе, Общият съд подчертава, че от текста на член 42, параграф 1 от Регламент № 40/94, както и от структурата на същия член и на член 43 от този регламент следва, че абсолютните основания за отказ, посочени в член 7 от този регламент, не трябва да се разглеждат в рамките на производството по възражение. Всъщност основанията, на които може да почива дадено възражение, както са посочени в член 42, параграф 1 от Регламент № 40/94, са единствено относителните основания за отказ, предвидени в член 8 от същия регламент.

²² Парижка конвенция за закрила на индустриалната собственост от 20 март 1883 г., ревизирана и изменена.

4. Въпроси, свързани с процедурата

В Решение от 28 април 2010 г. по дело Claro/СХВП — Telefónica (Claro) (T-225/09, непубликувано, обжалвано) Общият съд отхвърля жалбата срещу решението на апелативния състав на СХВП, с което същият приема жалба за недопустима, тъй като в предвидения в член 59 от Регламент № 40/94 срок не е представено писмено изложение на основанията. Жалбоподателят изтъква, че е безполезно да се представя писмено изложение, от една страна, поради факта че той обжалва изцяло решението на отдела по споровете, с което се уважава възражението, въз основа на относителното основание за отказ, посочено в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, и от друга страна, поради посочената функционална приемственост между различните инстанции на СХВП, които са длъжни да обосновават своите решения, като се позовават на производството пред по-долната инстанция. Общият съд уточнява, че представянето на писмен документ, в който са изложени основанията за жалбата, никак не е безполезен, защото страната, подала жалба пред апелативен състав, трябва да изложи основанията, на които почива жалбата. За сметка на това апелативният състав не следва да определя чрез дедукция основанията, върху които почива жалбата, по която трябва да се произнесе. По-нататък, що се отнася до функционалната приемственост, Общият съд отново прилага принципите, установени от Съда в Решение от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul²³, като уточнява, че от член 62, параграф 1 от Регламент № 40/94 следва, че при разглеждане на жалбата, с която е сезиран, апелативният състав е длъжен да проведе нова, пълна проверка по съществуването на възражението както от правна, така и от фактическа страна. Такава проверка обаче предполага жалбата пред апелативния състав да е допустима, защото ако е недопустима, апелативният състав трябва да я отхвърли, без да я разглежда по същество.

По-нататък в Решение от 16 юни 2010 г. по дело Kureha/СХВП — Sanofi-Aventis (KREMEZIN) (T-487/08, непубликувано) Общият съд се произнася по доказателствената стойност на представена със закъснение публикация на Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) за доказване на съществуването на по-ранната марка. Общият съд постановява, че нито една разпоредба на Регламенти № 40/94 и (ЕО) № 2868/95²⁴ не се противопоставя на това инстанциите на СХВП да приемат, че публикуването от СОИС на международната регистрация отговаря на изискванията по правило 19, параграф 2 от Регламент № 2868/95. Следователно евентуалното оспорване на доказателствената стойност на публикация на СОИС на международната регистрация се урежда от правило 20, параграфи 2 и 4 от Регламент № 2868/95, тъй като тези две разпоредби уреждат размяната на становища и на доказателства между страните чрез СХВП, докато правило 19 от същия регламент се отнася само до комуникацията между СХВП и възразяващата страна. Впрочем Общият съд приема, че от съвместния прочит на приложимите разпоредби на Регламенти № 40/94 и № 2868/95 следва, че при прилагането на правило 20 от Регламент № 2868/95 СХВП може, от една страна, да прикани страните да представят забележки толкова често, колкото намира за необходимо, и от друга страна — да вземе предвид, ако смята, че е уместно, елементите, които са й съобщени от страните след изтичането на срока.

По-нататък Решение от 13 септември 2010 г. по дело Inditex/СХВП — Marín Díaz de Cerio (OFTEN) (T-292/08, все още непубликувано) даде възможност на Общия съд да уточни дали въпросите за доказателствата за реалното използване на по-ранна марка и за сходството между стоките, които не са повдигнати пред апелативен състав на СХВП, са част от контекста

²³ С-29/05 P, Сборник, стр. I-2213.

²⁴ Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189).

на спора пред тази инстанция, щом като са били повдигнати пред отдела по споровете. Що се отнася до въпроса за реалното използване, Общият съд постановява, че той е специфичен и предварителен, тъй като изисква да се определи дали за целите на разглеждането на възражението по-ранната марка може да се счита за регистрирана за разглежданите стоки или услуги. Следователно този въпрос не се вписва в разглеждането на самото възражение, при положение че правното основание, изведено от непредставянето на достатъчно доказателства за реалното използване, не е част от предмета на спора пред апелативния състав, тъй като същият се ограничава до проверката, свързана с наличието на вероятност от объркване. За сметка на това възражение, основано на наличието на вероятност от объркване, поставя пред СХВП въпроса за идентичността или сходството между стоките и услугите, означени с разглежданите марки, както и за идентичността или сходството между посочените марки, с оглед на взаимозависимостта между факторите, които се взимат предвид в рамките на общата преценка на вероятността от объркване.

Накрая в Решение от 9 декември 2010 г. по дело *Tresplain Investment/СХВП — Hoo Hing (Golden Elephant Brand)* (Т-303/08, все още непубликувано) Общият съд припомня, че правните основания, които не са изтъкнати от жалбоподателя пред инстанциите на СХВП, са недопустими пред него. Същевременно според постоянната съдебна практика може да се наложи СХВП да вземе предвид националното законодателство на държава членка, в която по-ранната марка, на която се основава искането за обявяване на недействителност, се ползва със закрила, поради факта че ограничаването на фактическата основа на извършвания от СХВП преглед не изключва възможността тя да вземе предвид, освен фактите, изрично изтъкнати от страните, и общоизвестни факти, когато тези факти са необходими за преценка на условията за прилагане на дадено основание за недействителност, и по-специално на доказателствената стойност на представените доказателства. В конкретния случай жалбоподателят твърди, че при проверката за наличие на заблуждаващо представяне апелативният състав на СХВП е трябвало да вземе предвид факта, че встъпилата страна не е доказала нито един случай на объркване. Макар жалбоподателят да изтъква, че правото на държава членка (в случая Обединеното кралство) при едновременно съществуване на две марки на пазара изисква в рамките на иск за злоупотреба с наименование на национално равнище да се докаже наличието на конкретни случаи на объркване, подобен довод е допустим дори ищецът да не го е направил пред СХВП, при условие че едновременното съществуване на марките е видно от преписката. По-нататък Общият съд постановява, че фактът, че встъпилата страна се е запознала с правното положение едва в хода на производството, тъй като в момента, в който тя е представила писмения си отговор, Общият съд все още не е отхвърлил като недопустима отделно подадената от нея жалба, не може да представлява ново фактическо или правно обстоятелство по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд.

5. Промислен дизайн на Общността

През 2010 г. Общият съд за първи път приложи Регламент (ЕО) № 6/2002²⁵.

В Решение от 18 март 2010 г. по дело *Grupo Promer Mon Graphic/СХВП — PepsiCo* (Изображение на кръгъл рекламен предмет) (Т-9/07, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд уточнява, че списъкът с основания за обявяване на недействителност на промислен дизайн на Общността, установен в член 25, параграф 1 от Регламент № 6/2002, трябва да се смята за изчерпателен и не включва недобросъвестността на притежателя на оспорвания промислен

²⁵ Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промисления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1.; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70).

дизайн на Общността. Общият съд по-нататък дефинира някои основни понятия от Регламент № 6/2002. Що се отнася до понятието „противоречие“, Общият съд отбелязва, че член 25, параграф 1, буква г) от Регламент № 6/2002 следва да се тълкува в смисъл, че промишлен дизайн на Общността е в противоречие с предходен промишлен дизайн, когато с оглед на свободата на автора при разработването на посочения промишлен дизайн на Общността, той не създава у информирувания потребител различно цялостно впечатление от създаденото от предходния промишлен дизайн, на който се прави позоваване. Впрочем Общият съд пояснява изрично обхвата на понятията за „степен на свобода на автора при разработването на промишления дизайн“, за „информиран потребител“ и за „цялостно впечатление“. Що се отнася до степента на свобода на автора при разработването на промишления дизайн, Общият съд постановява, че тя трябва да се определи по-конкретно, като се изхожда от изискванията, свързани с наложените от техническата функция на продукта или на елемент от продукта характеристики или от приложимите спрямо продукта законови разпоредби. По отношение на информирувания потребител Общият съд уточнява, че той нито произвежда, нито продава продуктите, в които разглежданите промишлени дизайни са предназначени да бъдат включени или към които ще се прилагат, макар той да е особено бдителен и има известни познания за предходното развитие, т.е. за достиженията в областта на промишления дизайн, свързани със съответния продукт, които са станали общодостъпни към датата на подаване на заявката за оспорвания промишлен дизайн или, когато са налице условията за това, към датата на претендирувания приоритет. Накрая Общият съд уточнява, че при конкретната преценка на цялостното впечатление от разглежданите промишлени дизайни следва да се отчита степента на свобода на автора при разработването на оспорвания промишлен дизайн. При това положение, доколкото сходствата между разглежданите промишлени дизайни се отнасят до общи характеристики, тези сходства ще имат малко значение за създаденото у информирувания потребител цялостно впечатление от посочените промишлени дизайни. Следователно, колкото по-ограничена е свободата на автора при разработването на оспорвания промишлен дизайн, толкова повече за създаването на различно цялостно впечатление у информирувания потребител ще бъдат достатъчни минимални разлики между разглежданите промишлени дизайни.

По-нататък в Решение от 12 май 2010 г. по дело *Beifa Group/CXВП — Schwan-Stabilo Schwanhäufiger* (Пособие за писане) (T-148/08, все още непубликувано) Общият съд внася уточнения по тълкуването на член 25, параграф 1, буква д) от Регламент № 6/2002, който гласи, че промишлен дизайн на Общността може да бъде обявен за недействителен само ако е използван отличителен знак в последващ промишлен дизайн и когато, съгласно правото на Общността или правото на съответната държава членка, регулиращо този знак, на притежателя на знака се предоставя правото да забранява такова използване. Според Общия съд посоченият член включва и хипотезата на сходство между знаците, а не само тази на идентичност помежду им, така че без да допуска грешка при прилагане на правото, апелативният състав тълкува разпоредбата в смисъл, че притежателят на отличителен знак може да се позове на нея, за да поиска да бъде обявен за недействителен последващ промишлен дизайн на Общността, когато в посочения промишлен дизайн е използван знак, който е сходен с неговия. Общият съд разглежда по-нататък въпроса за реда и условията, при които притежателят на промишлен дизайн на Общността, оспорен с искане за обявяване на недействителност, може да поиска да бъде доказано реалното използване на по-ранния знак, при липсата на специални разпоредби в това отношение в Регламент № 6/2002. Общият съд отбелязва, че посоченото искане трябва да бъде направено изрично и своевременно пред СХВП. За сметка на това искането за доказване на реалното използване на по-ранния знак, на който е направено позоваване в подкрепа на искане за обявяване на недействителност на промишлен дизайн на Общността, не може да бъде представено за първи път пред апелативния състав.

Накрая в Решение от 22 юни 2010 г. по дело Shenzhen Taiden/СХВП — Bosch Security Systems (Комуникационно оборудване) (Т-153/08, все още непубликувано) Общият съд уточнява, че както следва от съображение 14 от Регламент № 6/2002, при преценката за наличието на оригиналност на даден промишлен дизайн по смисъла на член 6 от същия регламент е необходимо да се вземе предвид естеството на продукта, към който е приложен дизайнът или в който същият е включен, и по-специално промишленият сектор, който го произвежда. Впрочем Общият съд пояснява изрично понятието за „информиран потребител“, като подчертава, че качеството „потребител“ предполага, че съответното лице използва продукта, в който е включен промишленият дизайн, в съответствие с целта, за която е предназначен същият продукт, и че определението „информиран“ подсказва, че без да бъде изобретател или технически експерт, потребителят познава съществуващите в съответния сектор различни промишлени дизайни, има определено равнище на познания относно елементите, които обикновено са включени в тези промишлени дизайни, и поради своя интерес към съответните продукти проявява сравнително висока степен на внимание, когато ги използва. Това обстоятелство обаче не означава, че информираният потребител е в състояние, ако няма придобития в резултат на използването на съответния продукт опит, да различи чертите от външния вид на продукта, които са наложени от техническата функция на последния, от чертите, за които няма утвърдени правила.

Околна среда

1. Схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове

Схемата за търговия с квоти за емисии на парникови газове, създадена с Директива 2003/87/СЕ²⁶, представлява нов и постоянен източник на спорове пред Общия съд от 2007 г. насам.

През тази година ще споменем Решение от 2 март 2010 г. по дело Arcelor/Парламент и Съвет (Т-16/04, все още непубликувано). В рамките на иск за обезщетение, целящ поправка на вредата, която жалбоподателят твърди, че е претърпял в резултат на приемането на посочената директива, Общият съд постановява, че общностният законодател разполага с широко право на преценка при упражняването на правомощията си по въпросите на околната среда на основание членове 174 ЕО и 175 ЕО. Упражняването на тези дискреционни правомощия предполага, от една страна, необходимостта за този законодател да предвиди и оцени екологичното, научното, техническото и икономическото развитие с комплексен и несигурен характер, и от друга страна, съпоставяне и избор от страна на законодателя между различните цели, принципи и интереси, посочени в член 174 ЕО. В Директива 2003/87 това се проявява в установяването на поредица от частично противоречиви цели и подцели.

Общият съд припомня Впрочем, че институциите също както държавите членки трябва да зачитат основните свободи като свободата на установяване, които служат за достигане на основните цели на Съюза, по-конкретно тази за установяване на вътрешния пазар. От това не следва, че общностният законодател трябва да регулира съответната материя по такъв начин, че общностното законодателство, по-конкретно когато то приема формата на директива, да дава изчерпателно и окончателно разрешение на някои повдигнати проблеми

²⁶ Директива 2003/87/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 октомври 2003 година за установяване на схема за търговия с квоти за емисии на парникови газове в рамките на Общността и за изменение на Директива 96/61/ЕО на Съвета (ОВ L 275, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 10, стр. 78).

в светлината на осъществяването на вътрешния пазар или че то трябва да осъществява пълна хармонизация на националните законодателства, за да премахне всяка мислима пречка за търговията. Когато този законодател е призван да реструктурира или да създава комплексна схема като схемата за търговия с квоти, той може да използва поетапен подход и да осъществи само постепенна хармонизация на съответните национални законодателства.

Общият съд подчертава, че по силата на принципа на субсидиарност правната уредба на Съюза в областта на опазването на околната среда не предвижда пълна хармонизация, като държавите членки са свободни да приемат засилени мерки за опазване на околната среда, които са подчинени единствено на условието да бъдат съвместими с Договора и да бъдат съобщени на Комисията. Самият факт, че общностният законодател е оставил открит конкретен въпрос, попадащ в приложното поле на Директива 2003/87 и на една основна свобода, не обосновава квалифицирането на този пропуск като противоречащ на разпоредбите на Договора. Освен това, тъй като прилагането на Директива 2003/87 подлежи на контрола на националните юрисдикции, тези юрисдикции следва да отправят до Съда преюдициално запитване, в случай че срещнат трудности във връзка с тълкуването или с валидността на тази директива.

На последно място жалбоподателят изтъква, че Директива 2003/87 нарушава принципа на правна сигурност, поради това че липсва разпоредба, регламентираща обхвата на финансовите последици, които могат да произтекат както от евентуалния недостиг на емисионни квоти, разпределени на една инсталация, така и от цената на тези квоти, като тази цена се определя изключително от механизмите на пазара, възникнал в резултат на установяването на схемата за търговия с квоти. В това отношение Общият съд констатира, че регулиране на цената на квотите би могло да осуети главната цел на Директива 2003/87, а именно намаляването на емисиите на парникови газове чрез ефикасна схема за търговия с квоти, в рамките на която цената на емисиите и на реализирани с цел тяхното намаляване инвестиции се определя основно от пазарните механизми. В случай на недостиг на квоти мотивирането на операторите да намалят или не своите емисии на парникови газове е функция от комплексно икономическо решение, взето именно с оглед на цените на наличните емисионни квоти на пазара на търговията с квоти и с оглед на разходите за евентуални мерки за намаляване на емисиите, които могат да имат за цел или да се намали производството, или да се инвестира в по-ефикасни средства за производство от гледна точка на енергийна ефективност. В такава схема увеличаването на стойността на емисиите не може да бъде предварително регламентирано от законодателя под страх от намаляване, дори унищожаване на икономическите стимули, които формират основата на нейното функциониране, и от намаляване по този начин на ефективността на схемата за търговия с квоти.

Липсата на предвидимост на развитието на пазара на търговията с квоти представлява вътрешноприсъщ и неразделен елемент от икономическия механизъм, характеризиращ схемата за търговия с квоти, която е подчинена на класическите правила на предлагането и на търсенето, и не може да противоречи на принципа на правна сигурност.

2. Въздушен транспорт — Външни отношения

В Решение от 9 септември 2010 г. по дело Швейцария/Комисия (Т-319/05, все още непубликувано, обжалвано) Общият съд е сезиран със спор относно Споразумението между Европей-

ската общност и Конфедерация Швейцария по въпроси на въздушния транспорт²⁷ и германските мерки относно операциите по заход за кацане на летище Цюрих (Швейцария).

Предвид близостта на германската граница по-голямата част от полетите с кацане в Цюрих и по-голямата част от излитанията в сутрешните и вечерните часове трябва да използват германското въздушно пространство. Използването на това въздушно пространство е предмет на двустранно споразумение между 1984 г. и 2001 г., а впоследствие на преговори между Конфедерация Швейцария и Федерална република Германия. През 2003 г. германските федерални авиационни власти приемат национална правна уредба в областта на въздушния трафик. Тя установява мерки, които целят по същество да забранят прелитането на малка височина — при нормални метеорологични условия — над германската територия в близост до швейцарската граница между 21 ч. и 7 ч. през работните дни и между 20 ч. и 9 ч. през неработните дни в края на седмицата и през празничните дни, за да се намали шумът, на който е изложено местното население.

Като се основава на Споразумението между Европейската общност и Конфедерация Швейцария по въпроси на въздушния транспорт (което прилага за целите на Споразумението Регламент (ЕИО) № 2408/92²⁸), Конфедерация Швейцария подава жалба до Комисията, с която иска същата да приеме решение с цел Федерална република Германия да спре да прилага въведените с националната правна уредба мерки. Тъй като жалбата е отхвърлена, Конфедерация Швейцария обжалва това решение по съдебен ред, като твърди по-конкретно нарушение на принципите на равно третиране, на пропорционалност и на свободно предоставяне на услуги в сектора на въздушния транспорт.

Общият съд констатира най-напред, че Комисията не е допуснала грешка при прилагане на правото, като е приела, че германските мерки не налагат условия, нито ограничават или отказват упражняването на правата за трафик. Всъщност германските мерки с нищо не водят до каквато и да било забрана, дори условна или частична, за преминаване през германското въздушно пространство на полети, чието начало или дестинация е летище Цюрих, а са ограничени до обикновено изменение на съответните траектории на полет след излитане на самолетите от летище Цюрих или при приземяването им на последното.

Впрочем, що се отнася до нарушението на принципа на равно третиране във вреда на швейцарските въздушни превозвачи, използващи летище Цюрих като основно летище, Общият съд подчертава, че констатацията, че дадена мярка води до същия резултат като дискриминация, основана на гражданството, не е достатъчна, за да се приеме мярката за несъвместима с член 3 от разглежданото споразумение и следва да се провери дали тази мярка е обоснована от обективни съображения и дали е пропорционална на преследваната от нея цел. Същевременно близостта на зона с туристически характер и като такава особено уязвима от шумовите емисии представлява обективно обстоятелство, което обосновава приемането на тези мерки само по отношение на летище Цюрих. По-нататък Общият съд преценява, че германските мерки са пропорционални на целта, която преследват, а именно намаляване на причиненото от самолети шумово замърсяване в частта от германската територия, граничеща с Швейцария, през нощните часове и през съботния и неделния ден, и че Федерална

²⁷ Споразумение между Европейската общност и Конфедерация Швейцария по въпроси на въздушния транспорт, подписано в Люксембург на 21 юни 1999 г. (ОВ L 114, 2002 г., стр. 73).

²⁸ Регламент (ЕИО) № 2408/92 на Съвета от 23 юли 1992 година относно достъпа на въздушни превозвачи на Общността до вътрешните въздушни трасета на Общността (ОВ L 240, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 167).

република Германия не е разполагала с други средства, за да получи желаното намаляване на шумовото замърсяване. В частност, спазването на квота за шум може да бъде много трудно за контролиране, а нарушаването ѝ може да се окаже невъзможно за санкциониране, за разлика от задълженията, свързани с определянето на минимални височини на прелитане.

Накрая при разглеждането на евентуалното нарушение на свободно предоставяне на услуги в сектора на въздушния транспорт Общият съд подчертава, че целта за намаляването на шумовото замърсяване представлява специфичен аспект на опазването на околната среда, което е сред императивните съображения от общ интерес, които могат да обосноват ограничения на основните свободи, гарантирани от Договора за ЕО, сред които се намира по-специално свободното предоставяне на услуги, и че въпросните мерки са пропорционални на тази цел.

Обща външна политика и политика на сигурност

През тази година Общият съд постанови пет решения относно ограничителни мерки, насочени срещу лица в рамките на общата външна политика и политика на сигурност. По-конкретно в две решения от 9 и 30 септември 2010 г. Общият съд има случай да развие своята вече значителна практика в областта на борбата с тероризма.

На първо място, що се отнася до обхвата на съдебния контрол върху мерките за замразяване на средства, предприети в изпълнение на резолюции на Съвета за сигурност на ООН, Решението на Общия съд от 30 септември 2010 г. по дело Kadi/Комисия (T-85/09, все още непубликувано, обжалвано) извежда последиците от Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия²⁹, което отменя Решение на Общия съд от 21 септември 2005 г. по дело Kadi/Съвет и Комисия³⁰. В това решение Съдът приема за неправилна позицията на Общия съд и постановява, че съдът на Съюза е изцяло компетентен да упражнява контрол за законосъобразност на приетите от Общността мерки, които прилагат резолюции на Съвета за сигурност на ООН. С произнасянето си по спора Съдът впоследствие отменя регламента за замразяване на средства, като приема, че същият е приет при нарушаване на основните права на заинтересуваното лице, като същевременно запазва неговите последици за срок не по-дълъг от три месеца, за да се даде възможност да се отстранят установените нарушения.

След решението на Съда Комисията уведомява жалбоподателя, че възнамерява да запази вписването му в Регламент (ЕО) № 881/2002³¹ въз основа на съставеното от Комитета по санкциите към Съвета за сигурност резюме на основанията за вписването на жалбоподателя в списъка на лицата, към които трябва да се приложи замразяването на средства и икономически ресурси, и го поканва да представи становището си в това отношение. На 28 ноември 2008 г. Комисията приема нов регламент³², който запазва замразяването на средствата на жалбоподателя.

²⁹ С-402/05 Р и С-415/05 Р, Сборник, стр. I-6351.

³⁰ T-315/01, Recueil, стр. II-3649.

³¹ Регламент (ЕО) № 881/2002 на Съвета от 27 май 2002 година за налагане на някои специфични ограничителни мерки, насочени срещу определени физически лица и образувания, свързани с Осам бен Ладен, мрежата на Ал Кайда и талибаните, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 467/2001 (ОВ L 139, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 189)

³² Регламент (ЕО) № 1190/2008 на Комисията от 28 ноември 2008 година за изменение за сто и първи път на Регламент (ЕО) № 881/2002 (ОВ L 322, стр. 25).

Сезиран от жалбоподателя с жалба за отмяна на последния регламент, Общият съд приема, че в светлината на Решение на Съда по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, посочено по-горе, трябва да осигури в настоящия случай пълен и строг контрол за законосъобразност на регламента, при който посоченият регламент не се ползва от какъвто и да било съдебен имунитет, поради това че с него се прилагат резолюции, приети от Съвета за сигурност на ООН. Това трябва да важи поне докато прилаганите от Комитета по санкциите процедури за преразглеждане не предложат гаранциите на ефективна съдебна защита. Този контрол трябва да се отнася непряко до направените от самия Комитет по санкциите изводи по същество, както и до подкрепящите ги доказателства. Това е още по-необходимо, тъй като разглежданите мерки засягат чувствително и трайно основните права на жалбоподателя, към когото от почти десет години се прилага режим, по силата на който за неопределено време са замразени всичките му средства. Общият съд уточнява в това отношение, че в рамките на един човешки живот десет години са значителен период и че въпросът за квалификацията на въпросните мерки като превантивни или репресивни, обезпечителни или конфискационни, граждански или наказателни, изглежда открит.

В рамките на този пълен контрол и като пренася критериите, възприети от Европейския съд по правата на човека в неговото решение по дело A. и др. с/у Обединеното кралство³³, Общият съд приема, че правото на защита на жалбоподателя е било „спазено“ само чисто формално и привидно. Комисията не е отчела надлежно становището, изразено от същия, и не му е предоставила дори и минимален достъп до уличаващите го доказателства, без каквото и да било претегляне на неговите интереси с оглед на необходимостта да се защити поверителността на въпросната информация. При тези обстоятелства откъслечната информация и неясните твърдения, съдържащи се в резюмето на основанията, явно не са достатъчни, за да може жалбоподателят да отхвърли ефективно отправените срещу него обвинения.

Общият съд по този начин постановява, че регламентът е приет в нарушение на правото на защита. Освен това, тъй като не е имал никакъв достъп до уличаващите го доказателства и данни, жалбоподателят не е могъл също така да защити при задоволителни условия своите права пред съда на Съюза с оглед на посочените факти и доказателства, поради което е налице и нарушение на посоченото право на ефективна съдебна защита. Накрая Общият съд констатира, че предвид общия характер и продължителността на мерките за замразяване регламентът представлява и необосновано ограничение на правото на собственост.

На второ място, що се отнася до националните решения, които могат да бъдат основание за мярка за замразяване на средства, приета от Съвета, Общият съд в Решение от 9 септември 2010 г. по дело Al-Aqsa/Съвет (T-348/07, все още непубликувано) уточнява условията, при които обезпечителното решение, постановено в рамките на производство, целящо временно спиране на национална мярка за замразяване на средства (Sanctieregeling), представлява „решение“, взето от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС³⁴ и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001³⁵.

³³ Решение от 19 февруари 2009 г. (все още непубликувано в Recueil des arrêts et décisions).

³⁴ Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179).

³⁵ Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169).

Общият съд отбелязва в това отношение, че строго погледнато обезпечителното съдебно решение представлява не повече от Sanctieregeling решение за „започване на разследване или наказателно преследване за терористичен акт“ и че също така не се отнася до „осъждане“ на жалбоподателя в тесен наказателноправен смисъл на термина. Предвид съдържанието, обхвата и контекста му обаче обезпечителното съдебно решение, разглеждано заедно със Sanctieregeling, представлява „решение“, взето от компетентен орган по смисъла на горепосочените разпоредби от Обща позиция 2001/931 и от Регламент № 2580/2001, които не изискват националното „решение“ да се вписва в рамките на наказателно производство *stricto sensu*.

Впрочем, за да може Съветът валидно да се позове на национално решение за „възбуждането на разследвания или преследване“, то трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма. За разлика от решението на национален съдебен орган, който се произнася само субсидиарно и инцидентно относно възможното участие на заинтересованото лице в такава дейност, Общият съд приема, че обезпечителното съдебно решение, на което Съветът се позовава в конкретния случай, се вписва достатъчно пряко в национална процедура, с която основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на икономическа санкция, а именно замразяване на средствата му, извършено със самото Sanctieregeling, предвид участието му в терористична дейност.

Поставя се обаче и въпросът дали разглежданото обезпечително съдебно решение може винаги да служи за основание на решението на Съвета, докато Sanctieregeling е отменено от националните органи след отхвърлянето на искането за обезпечителни мерки. Общият съд счита, че това не е така. В действителност с това съдебно решение съдът по обезпеченията просто отказва временно да спре действието на Sanctieregeling. Поради отмяната си обаче последното окончателно е спряло да поражда каквото и да било правно действие. В резултат на това същото неизбежно се отнася и до правните последици на обезпечителното съдебно решение, още повече че в последното се съдържа само временна преценка, която не засяга решението по същество, което ще бъде взето в края на процеса. Впрочем не е съвместимо с общата структура на Регламент № 2580/2001 — характеризираща се с превеса, който трябва да имат елементите от националното производство в преценката на Съвета — Sanctieregeling, което вече не поражда никакво правно действие в нидерландския правов ред, да продължи посредством обезпечителното съдебно решение непряко и неопределено във времето да поражда такова в общностния правов ред. По този начин Съветът превишава границите на правото си на преценка, като запазва неограничено дълго името на жалбоподателя в спорния списък при периодичното преразглеждане на неговата ситуация с единствения мотив, че решението на съда по обезпеченията не е поставено под въпрос в нидерландския правов ред от въззивната съдебна инстанция или от съдебната инстанция по съществуващото на спора, макар административното решение, с молба за чието спиране е бил сезиран съдът по обезпеченията, междувременно да е било отменено от неговия автор.

Достъп до документи на институциите

Процедурата за достъп до документи на Комисията, уредена по-конкретно в членове 6—8 от Регламент № 1049/2001, се провежда на два етапа. На първо място, заявителят трябва да изпрати до Комисията първоначално заявление за достъп до документите. На второ място, в случай на пълен или частичен отказ заявителят може да подаде потвърдително заявление до генералния секретар на Комисията. Единствено мярката, приета от генералния секретар, може да породи правно действие, което е от естество да засегне интересите на заявителя и оттам — да бъде предмет на жалба за отмяна.

В Решение от 19 януари 2010 г. по дело *Co-Frutta/Комисия* (T-355/04 и T-446/04, Сборник, стр. II-1)³⁶ Общият съд има повод да опише последиците от изтичането на срока от петнадесет работни дни, в който институцията трябва да отговори на потвърдителното заявление и който може да бъде удължен. Според Общия съд този срок, предвиден в член 8, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1049/2001, е императивен. Изтичането на този срок обаче няма за последица да лиши институцията от правомощието да приеме решение. Всъщност нито един правен принцип не води до това администрацията да загуби своята компетентност да отговори на искане дори извън предвидените за това срокове. Механизмът на мълчаливия отказ е създаден, за да се избегне рискът администрацията да реши да не отговори на заявление за достъп до документи и да избегне какъвто и да е съдебен контрол, а не за да лиши от законосъобразност всяко несвоевременно прието решение. Обратно на това, по принцип администрацията има задължението да предостави, дори със закъснение, мотивиран отговор на всяко заявление на правен субект. Подобно разрешение съответства на функцията на механизма на мълчаливия отказ, която се състои в това да разреши на правните субекти да атакуват бездействието на администрацията с цел да получат мотивиран отговор от нея.

По същия начин институцията, получила заявление за достъп до изхождащ от държава членка документ, и последната трябва незабавно след съобщаването на заявлението от институцията на посочената държава членка да започнат лоялен диалог относно евентуалното прилагане на предвидените в член 4, параграфи 1—3 от Регламент № 1049/2001 изключения. По този повод те трябва да следят внимателно за необходимостта институцията да изрази становище в сроковете по членове 7 и 8 от Регламента, в които е длъжна да се произнесе по това заявление за достъп. Неспазването на предвидените в този член 8 от Регламент № 1049/2001 срокове обаче не води автоматично до отмяна на приетото извън срока решение. Всъщност отмяната на решение само поради факта че не са спазени сроковете, предвидени в Регламент № 1049/2001, би довела единствено до възобновяване на административното производство за достъп до документи. Във всички случаи обезщетението за евентуална вреда в резултат от забавянето на предоставения от Комисията отговор може да бъде поискано посредством иск за обезщетение.

Наред с това в Решение от 10 декември 2010 г. по дело *Ryanair/Комисия* (T-494/08—T-500/08 и T-509/08, все още непубликувано) Общият съд извежда последиците от Решение на Съда от 29 юни 2010 г. по дело *Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau*³⁷.

Така Общият съд припомня, че съгласно това решение, за целите на тълкуването на изключението, предвидено в член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001, свързан със защитата на целите на дейностите по разследване, трябва да се държи сметка за обстоятелството, че в производствата за контрол на държавните помощи заинтересованите лица, различни от съответната държава членка, нямат право да се запознаят с документите от административната преписка на Комисията, и следователно трябва да се признае наличието на обща презумпция, съгласно която оповестяването на документите от административната преписка по принцип би засегнало защитата на целите на дейностите по разследване.

Ето защо Комисията може по силата на член 4, параграф 2, трето тире от Регламент № 1049/2001 да откаже достъпа до всички документи, отнасящи се до производствата за контрол върху държавните помощи, при това без предварително да извършва

³⁶ Вж. също Решение на Общия съд от 10 декември 2010 г. по дело *Ryanair/Комисия* (T-494/08—T-500/08 и T-509/08, все още непубликувано).

³⁷ C-139/07 P, все още непубликувано.

конкретна и индивидуална проверка на тези документи. Тази обща презумпция не изключва правото на тези заинтересовани лица да докажат, че даден документ, чието оповестяване се иска, не е обхванат от посочената презумпция или че съществува по-висш обществен интерес, който да обосновава оповестяването му по силата на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.

Тъй като в конкретния случай жалбоподателят не излага какъвто и да било довод, установяващ, че разглежданите документи не са обхванати от общата презумпция, Общият съд отхвърля жалбата.

Подобна проблематика е разгледана от Общия съд в Решение от 9 юни 2010 г. по дело *Éditions Jacob/Комисия* (T-237/05, все още непубликувано). В конкретния случай обаче документите, достъп до които е поискан, засягат производство относно концентрация между предприятия, което вече е приключено в деня на подаване на искането за достъп. В този контекст Общият съд постановява, че изключението относно защитата на целите на дейностите по инспектиране, разследване и одит намира приложение само когато с оповестяването на въпросните документи съществува риск да се постави в опасност приключването на тези дейности. Несъмнено е възможно различните актове, приети по повод на разследването, все още да се обхващат от изключението, докато дейностите по разследване или инспектиране продължават, макар специалното разследване или инспектиране, въз основа на което е приет докладът, до който се иска достъп, да е приключило. Същевременно да се приеме — както претендира Комисията — че поисканите в случая документи все още се обхващат от посоченото изключение, докато решенията, с които приключва производството, не са окончателни, тоест докато Общият съд, и евентуално Съдът, не отхвърлят подадените срещу тях жалби или в случай на отмяна — докато Комисията не приеме едно или няколко нови решения, би означавало достъпът до тези документи да се подчини на случайно, бъдещо и евентуално далечно събитие. От това следва, че към момента на приемането на решението за отказ на достъп документите вече не са попадали в приложното поле на изключението относно защитата на целите на дейностите по разследване. Дори да попадаха в приложното поле на това изключение, от мотивите към обжалваното решение в никакъв случай не следва, че Комисията е извършила конкретна и индивидуална проверка на поисканите документи.

Общият съд уточнява по-нататък, че задължението за опазване на професионална тайна, произтичащо от член 17 от Регламент № 139/2004 и от член 287 ЕО, не разкрива обхват, който може да обоснове общ и абстрактен отказ за достъп до предадените в рамките на уведомление за концентрация документи. За да се прецени поверителният характер на определена информация, е необходимо да се съпоставят, от една страна, законните интереси, които се противопоставят на разкриването, и от друга страна, общият интерес, който изисква дейността на институциите да се провежда при възможно най-пълно спазване на принципа на откритост. По този начин чрез извършването на конкретна и индивидуална проверка на поисканите документи Комисията може да осигури полезното действие на приложимите разпоредби в областта на концентрациите в пълно съответствие с Регламент № 1049/2001. Общият съд добавя по-специално, че в областта на концентрациите кореспонденцията между Комисията и заинтересованите страни не може да се счита за явно обхваната от изключението относно защитата на търговските интереси и че Комисията трябва да се увери в това посредством конкретна и ефективна проверка на всеки документ.

Статут на членовете на Европейския парламент

1. Привилегии и имунитети

В основата на дело Gollnisch/Парламент (Решение от 19 март 2010 г., T-42/06, все още непубликувано) са някои от изказванията на г-н Gollnisch, по онова време член на Европейския парламент, на пресконференция, които вероятно съставляват престъпление. След образуването във Франция на дознание за престъплението оспорване на престъпления срещу човечеството и по искане на г-н Romagnoli, също член на Европейския парламент, председателят на Парламента сезира комисията по правните въпроси с искане за защита на имунитета на жалбоподателя в съответствие с предвидената в член 6, параграф 3 от Правилника за дейността на Европейския парламент процедура³⁸. След разглеждането на искането и по предложение в този смисъл на тази комисия Парламентът отхвърля искането за имунитет с решение от 13 декември 2005 г. на основание на това, че по силата на член 9 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности³⁹ имунитетът на членовете на Парламента се отнася до изразените от тях мнения или подадените от тях гласове при изпълнението на задълженията им, какъвто не е настоящият случай.

Сезиран с искане за обезщетение за претърпените от г-н Gollnisch вреди вследствие на това решение, Общият съд постановява, че макар признатите с посочения протокол привилегии и имунитети да имат функционален характер и да целят да се избегне създаването на пречки за функционирането и независимостта на Общностите, това не променя факта, че този протокол създава субективно право в полза на посочените лица, чието спазване е гарантирано от установената в Договора система от способности за обжалване.

Впрочем, като се позовава на член 10, първа алинея, буква а) от Протокола за привилегиите и имунитетите, г-н Romagnoli посочва, че имунитетът, с който се ползва г-н Gollnisch, е предвиденият от разпоредбите на Френската конституция, която предвижда, че камарата, чийто член е депутатът, може да изиска спиране на производството. Всъщност съгласно текста на този член от Протокола за привилегиите и имунитетите през време на сесиите на Парламента неговите членове притежават, на територията на тяхната собствена държава — имунитетите, предоставяни на членовете на националния парламент на страната им. Следователно Парламентът е сезиран с искане за спиране на производството срещу г-н Gollnisch във Франция, а не с искане за защита на имунитет, основано на член 9 от Протокола за привилегиите и имунитетите. Същевременно, макар Парламентът да има широко право на преценка по отношение на насоката, която възнамерява да даде на решение по искане като подаденото в настоящия случай, това не се отразява на обстоятелството, че въпросът дали подобно решение трябва да бъде взето на основание член 9 или на основание член 10, първа алинея, буква а) от Протокола за привилегиите и имунитетите не попада в обхвата на правото на преценка на Парламента. Така Общият съд констатира, че Парламентът не е взел решение относно евентуално спиране на наказателното производство, докато член 10 от Протокола за привилегиите и имунитетите препраща към националното право, за да се определи обхватът на имунитета, с който се ползват депутатите на територията на своята държава, и че член 26, параграф 3 от Френската конституция предвижда спиране на наказателното производство през времетраенето на парламентарния мандат. Следователно в конкретния случай жалбоподателят може да се позовава, в рамките на своя иск за обезщетение, на незаконността на отказа на

³⁸ ОВ L 44, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183.

³⁹ Протокол за привилегиите и имунитетите на Европейските общности от 8 април 1965 г. (ОВ 152, 1967 г., стр. 13).

Парламента да се произнесе на основание член 10, първа алинея, буква а) от Протокола за привилегиите и имунитетите.

Искането за обезщетение за вредите, причинени от накърняването на честта, обаче е отхвърлено на основание липсата на пряка причинна връзка между тези вреди и констатираната незаконосъобразност. Действително предвид широкото право на преценка на Парламента, ако същият се беше основал на член 10, първа алинея, буква а) от Протокола за привилегиите и имунитетите, той е можел валидно да вземе както решение да поиска спиране на производството, така и решение да не поиска подобно спиране. Незаконосъобразността, която опорочава обжалваното решение, не може да представлява пряката и определяща причина за засягането на честта на жалбоподателя, което той изтъква.

2. Разходи и обезщетения

По дело Martin/Парламент (Решение от 16 декември 2010 г., T-276/07, все още непубликувано) Общият съд е сезиран с искане да се отмени решение на генералния секретар на Парламента, с което същият е обявил за неоснователно изплащането на г-н Martin, член на Парламента, на сумата 163 381,54 EUR като надбавки за секретариат, и го уведомява, че ще премине към принудителното ѝ събиране.

Парламентът приема Правилника за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент („ПИРНЧ“) с цел прозрачност, като член 14 от Правилника предвижда, че членовете на Парламента подават искане за предоставяне на надбавката за секретариат, съдържащо в частност името, адреса, гражданството, страната, мястото и датата на раждане на сътрудника, както и подписа на последния, потвърждаващ точността на тези данни. Общият съд констатира, че тези изисквания са подсилени в течение на времето, по-конкретно със задължението това искане да бъде придружено с копие от договора, сключен между члена на Парламента и неговия сътрудник, а също така да се съобщава всяка промяна, настъпила във връзка с искането за предоставяне на надбавката. По същия начин Общият съд отбелязва, че всеки член на Парламента, от встъпването му в длъжност, получава копие от този правилник на хартиен носител с обратна разписка. На последно място, всеки член на Парламента поема изрично задължение да изплаща на своя сътрудник, определен поименно, надбавката за секретариат, от началото на неговата дейност, като впрочем списъкът на декларираните парламентарни сътрудници е общодостъпен.

Въз основа на всички тези обстоятелства Общият съд прави извод, че условията по член 14 от ПИРНЧ, по-конкретно що се отнася до указанията, които трябва да съдържа подаденото от член на Парламента искане за надбавка относно сътрудника или сътрудниците, които той наема на работа, са съществени. В конкретния случай Общият съд отбелязва, че жалбоподателят не е декларирал пред Парламента някои крайни получатели на плащанията и че Парламентът не е получил уведомление за прекратяването на определени договори. По-нататък жалбоподателят, от една страна, не е върнал неизползваните средства в края на годината, и от друга страна, е използвал средствата, изплатени за някои сътрудници, с цел за плати възнаграждение на други лица. В случая жалбоподателят е нарушил ПИРНЧ и следователно не може да се позовава в рамките на своята жалба за отмяна на безусловно право да използва получените средства.

Впрочем Общият съд подчертава, че член 71, параграф 3 от Финансовия регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002⁴⁰ налага на Парламента безусловно задължение за принудително събиране на неоснователно платени суми. Това задължение принадлежи и на генералния секретар по силата на член 27, параграф 3 от ПИРНЧ.

II. Производства във връзка с обезщетения

1. Квалифициране на договорния или извъндоговорния характер на спора

В Решение от 16 декември 2010 г. по дело Systran и Systran Luxembourg/Комисия (Т-19/07, все още непубликувано) Общият съд припомня, че неговата компетентност да разглежда иск за обезщетение е различна в зависимост от договорния или извъндоговорния характер на съответната отговорност. Така в областта на договорната отговорност Общият съд е компетентен само при наличие на арбитражна клауза по смисъла на член 238 ЕО. При липса на такава клауза Общият съд в действителност не би могъл да се произнесе на основание член 235 ЕО по иск за обезщетение с договорно основание. В противен случай Общият съд би разширил компетентността си отвъд изчерпателно определените в член 240 ЕО спорове, доколкото тази разпоредба предоставя на националните юрисдикции обща компетентност по спорове, по които Общността е страна. За сметка на това в областта на извъндоговорната отговорност Съдът е компетентен, без да е необходимо страните по спора предварително да изразяват съгласието си. Всъщност компетентността на Съда произтича пряко от член 235 ЕО и от член 288, втора алинея ЕО.

За да определи компетентността си по силата на член 235 ЕО, Общият съд трябва да разгледа с оглед на всички относими данни от преписката дали представеното от ищците искане за обезщетение обективно и общо почива върху задължения с договорен или извъндоговорен характер. Тези данни могат да бъдат изведени по-специално от разглеждането на исканията на страните, от събитието, вследствие на което е настъпила вредата, чието обезщетяване се иска, и от съдържанието на договорните или извъндоговорните разпоредби, изтъкнати с оглед на разрешаване на спорния въпрос. В тези рамки компетентността на Общия съд в областта на договорната отговорност е изключение от общото правило и следователно трябва да се тълкува ограничително, така че Общият съд може да разглежда само искания, които произтичат от договора или които имат пряка връзка с произтичащите от него задължения.

Така в конкретния случай Общият съд трябва да разгледа съдържанието на различните договори, които са сключени между групата Systran и Комисията. Тази проверка попада в обхвата на проверката на компетентността, чиято липса представлява липса на абсолютна процесуална предпоставка и не би могла да доведе до промяна в характера на спора, придавайки му договорно основание.

Като разглежда задълбочено представените от страните доводи, Общият съд прави извода, че разглежданият спор е с извъндоговорен характер. Всъщност твърденият неправомерен и вредоносен характер на разкриването от Комисията на трето лице на защитена с право на собственост или ноу-хау информация без изричното разрешение на титуляра, следва да се

⁴⁰ Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 248., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198).

прецени с оглед на основните принципи на правото, общи за държавите членки и приложими в тази област, а не на договорните разпоредби.

2. Причинно-следствена връзка

В Решение от 20 януари 2010 г. по дело *Sungro и др./Съвет и Комисия* (T-252/07, T-271/07 и T-272/07, Сборник, стр. II-55) Общият съд отхвърля предявените от ищците искове за обезщетение, целящи поправка на вредата, която твърдят, че са претърпели в резултат на схема за държавна помощ в сектора на памука, отменена с Решение на Съда от 7 септември 2006 г. по дело *Испания/Съвет* (C-310/04, Recueil, стр. I-7285). Той се основава в това отношение на съображението, че за да се определи причинената от неправомерно действие на общностна институция вреда, следва да се вземат предвид последиците от неизпълнението, което ангажира отговорността, а не тези на акта, в който то се вписва, доколкото институцията е можело или е трябвало да приеме акт със същото действие, без да нарушава правната норма. С други думи, анализът на причинно-следствената връзка не може да изхожда от неправилната предпоставка, че при липсата на незаконосъобразно поведение институцията е щяла да се въздържи от действие или е щяла да приеме акт в противния смисъл — което също би могло да съставлява незаконосъобразно поведение — а трябва да се извършва чрез съпоставка между ситуацията, породена от неправомерното действие за засегнатите трети лица, и ситуацията, до която е щяло да доведе за тях правомерно поведение от страна на институцията.

3. Достатъчно съществено нарушение на норма, предоставяща права на частноправните субекти

За ангажиране на извъндоговорната отговорност на Съюза се изисква ищецът да докаже достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти⁴¹.

В рамките на искане за обезщетение, целящо поправка на вредите, които ищецът твърди, че е претърпял в резултат на решение на Комисията, с което се разпорежда на основание член 15а от Втора директива 75/319/ЕИО⁴² оттеглянето на разрешения за пускане на пазара на лекарствени продукти за хуманна употреба, които съдържат амфепрамон, Общият съд в Решение от 3 март 2010 г. по дело *Artegodan/Комисия* (T-429/05, все още непубликувано, обжалвано) напомня, че изискването за достатъчно съществено нарушение има за цел да предотврати случаите, в които упражняването от съответната институция на правомощията ѝ в обществен интерес се възпрепятства от риска от понасяне на вредите, които претендират засегнатите предприятия.

Общият съд уточнява по-нататък, че в хипотезата, при която свободата на преценка на съответната институция е значително ограничена или дори несъществуваща, няма никаква автоматична връзка между липсата на право на преценка на съответната институция и квалификацията на нарушението като достатъчно съществено нарушение на общностното право. Обхватът на правото на преценка на съответната администрация несъмнено има определящ характер, но не представлява изключителен критерий. Общностният съдия всъщност е длъжен да вземе предвид сложността на подлежащото на уреждане положение, трудностите

⁴¹ Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело *Bergaderm и Goupil/Комисия*, (C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точки 42 и 43).

⁴² Втора директива 75/319/ЕИО на Съвета от 20 май 1975 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, свързани с фармацевтичните продукти (ОВ L 147, стр. 13).

при прилагане или тълкуване на текстовете, степента на яснота и прецизност на нарушеното правило и неизвинимия характер на допуснатата грешка. От това следва, че само констатацията за нередност, която при аналогични обстоятелства не би допуснала действаща разумно и с дължима грижа администрация, позволява да се ангажира отговорността на Съюза.

В конкретния случай Общият съд отбелязва, че при прилагането на Директива 65/65/ЕИО⁴³ органът, компетентен за приемане на решение за оттегляне или преустановяване на действието на разрешение за пускане на пазара, е длъжен да спазва основния принцип на предимство на защитата на общественото здраве, конкретизиран в материалните разпоредби на посочената директива. Този принцип му налага, на първо място, да взема предвид изключително съображенията, свързани със защитата на здравето, на второ място, повторната оценка на баланса предимства/рискове за даден медицински продукт, когато нови данни пораждат съмнения относно неговата ефикасност или сигурност, и на трето място, прилагането на режима на доказване в съответствие с принципа на предпазните мерки. Следователно в случая жалбоподателят не може да се позовава, в рамките на иска си за обезщетение, на нарушение на член 11 от Директива 65/65. Действително трудностите, свързани със систематичното тълкуване на условията за оттегляне или преустановяване на действието на дадено разрешение за пускане на пазара, в светлината на цялата общностна система за предварително разрешаване на медицинските продукти, могат разумно да обяснят, при липсата на подобен прецедент, допуснатата от Комисията грешка при прилагане на правото. По-нататък Общият съд подчертава, че при липсата в приложимите насоки на открояване на развитието на определящия научен критерий, що се отнася до разрешението за пускане на пазара на лекарствени продукти за хуманна употреба, които съдържат амфепрамон, Комисията е трябвало да приеме своето решение въз основа на сложно изследване на последователни подготвителни научни доклади в рамките на процедурата на изследване, довела до окончателното становище относно амфепрамона, както и на споменатите в това окончателно становище насоки. При тези обстоятелства Общият съд приема, че нарушението на общностното право не е достатъчно съществено.

Ще отбележим също така, че що се отнася до това условието твърдяно нарушение да засяга правна норма, която има за предмет предоставяне на права на частноправните субекти, Общият съд постановява, че релевантните разпоредби от Директива 75/319, които разграничават съответните области на компетентност на Комисията и на държавите членки, нямат за предмет предоставяне на права на частноправните субекти. Всъщност тези разпоредби имат за цел по-специално да организират разпределянето на правомощията между националните власти и Комисията по отношение на процедурата за взаимно признаване на националните разрешения за пускане на пазара. Следователно в конкретния случай жалбоподателят не е можел да се позовава в рамките на своя иск за обезщетение на обстоятелството, че решението на Комисията е лишено от всякаква правна основа поради липсата на компетентност на Общността, и на факта, че е постигнал неговата отмяна именно поради това съображение.

4. Нарушение на авторски права и на ноу-хау

Решение по дело *Systran и Systran Luxembourg/Комисия*, посочено по-горе, свидетелства за новаторското развитие в областта на производствата за обезщетение и спазването на авторски права и на ноу-хау и решава сложен спор между дружеството *Systran* и Комисията,

⁴³ Директива 65/65/ЕИО на Съвета от 26 януари 1965 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до лекарствени продукти (ОВ 22, 1965 г., стр. 369).

произтичащ от процедура за възлагане на обществена поръчка във връзка с поддръжката и лингвистичното подобряване на системата за машинен превод на Комисията.

Между 22 декември 1997 г. и 15 март 2002 г. дружеството Systran Luxembourg адаптира под наименованието „ЕС-Systran Unix“ своя софтуер за машинен превод „Systran-Unix“ към специфичните нужди на Комисията в тази област. На 4 октомври 2003 г. Комисията открива процедура за възлагане на обществена поръчка за поддръжка и лингвистично подобряване на системата ѝ за машинен превод. Услугите, възложени на спечелилия обществената поръчка от Комисията, засягат по-конкретно „подобренията, адаптирането и добавянето на езикови шаблони“, „специфичните подобрения на програмите за анализ, трансфер и синтез“, както и „актуализациите на системата“, предвидени в обявлението за поръчката.

След това обявление Systran — дружество майка на Systran Luxembourg — се обръща към Комисията, за да я уведоми, че дейностите, които тя възнамерява да предприеме, могат да засегнат правата му на интелектуална собственост. След редица контакти между Systran и Комисията последната преценява, че Systran не е представило „документи, доказващи“ правата, които това дружество би могло да претендира върху нейната система за машинен превод „ЕС-Systran Unix“. Така Комисията приема, че групата Systran няма право да се противопоставя на дейностите, извършени от дружеството, определено за изпълнител след провеждане на процедурата за възлагане на обществена поръчка, и следователно възлага поръчката — предмет на процедурата.

Като счита, че Комисията неправомерно е разкрила ноу-хау на Systran на трето лице и че е нарушила авторското право по повод на извършването от лицето, на което е възложена поръчката, на неразрешени разработки на версията „ЕС-Systran Unix“, Systran и Systran Luxembourg предявяват иск за обезщетение срещу Комисията. В това отношение Общият съд приема, че като предоставя правото за извършване на дейности, които трябва да доведат да промяна на елементи, свързани с версията „Systran-Unix“ на софтуера „Systran“, без предварително да е получила съгласието на групата Systran, Комисията е извършила нарушение на приложимите в областта на авторските права и ноу-хау основни принципи на правото, които са общи за държавите членки. То представлява достатъчно съществено нарушение на авторските права и ноу-хау, притежавани от групата Systran върху версията „Systran Unix“ на софтуера „Systran“, за което Съюзът носи извъндоговорна отговорност.

Тъй като вината на Комисията е установена, Общият съд констатира, че твърдените вреди, а именно, в основни линии, търговска вреда, произтичаща от загубата на потенциални клиенти и усложняването на преговорите с настоящите клиенти на Systran, както и финансова вреда, произтичаща от намаляването на нейната икономическа атрактивност за инвеститорите и обезценяване на нейните нематериални активи, произтичат пряко от нарушаването от Комисията на авторските права и ноу-хау на Systran.

Общият съд определя обезщетение за претърпяната от дружеството Systran вреда в размер на 12 001 000 EUR, включително размера на възнаградението, което би било дължимо, ако Комисията бе поискала разрешение да ползва правата на интелектуална собственост на Systran, за да осъществи изброените в обявлението за обществената поръчка дейности, въздействието, което поведението на Комисията е могло да окаже върху оборота, реализиран от Systran, и обезщетението за неимуществените вреди. Ще отбележим и че по изключение Общият съд уточнява, че разпространението на прессъобщение ще позволи също така да се поправят в натура неимуществените вреди, състоящи се в накърняване на репутацията на Systran вследствие на неправомерното поведение на Комисията.

III. Производства по обжалване

През 2010 г. са подадени 24 жалби срещу решения на Съда на публичната служба и 37 дела са приключени от Общия съд (състав по жалбите). Две от тях заслужават особено внимание.

На първо място, в Решение от 8 юли 2010 г. по дело Комисия/Putterie-De-Beukelaer (T-160/08 P, все още непубликувано) Общият съд припомня, от една страна, че липсата на компетентност на органа, който е издал увреждащия акт, представлява правно основание от обществен ред, което съдът на Съюза е длъжен да разгледа при необходимост и служебно, и от друга страна, че неспазването на процесуалните правила, свързани с приемането на увреждащ акт, представлява съществено процесуално нарушение, което може да бъде разглеждано от съда на Съюза дори служебно. Така отказът за разглеждане на вътрешна жалба, предвидена от процесуалните правила, приложими за приемането на увреждащ акт, представлява съществено процесуално нарушение и следователно може да бъде разглеждано служебно от Съда на публичната служба.

На второ място, трябва да се подчертае, че за първи път Общият съд разглежда дело, което му е върнато от Съда след преразглеждане на неговото решение, постановено в производство по обжалване. В своето Решение от 8 юли 2010 г. по дело M/EMA (T-12/08 P-RENV-RX, все още непубликувано) Общият съд приема, че съдът, който разглежда жалбата, при определени условия може да се произнесе по съществото на жалбата, въпреки че първоинстанционното производство е било ограничено до възражение за недопустимост, което Общият съд е уважил. Това може да бъде така, от една страна, когато отмяната на обжалваното решение или на обжалваното определение предполага по необходимост някакво разрешение по съществото на разглеждания иск или жалба или, от друга страна, когато разглеждането по същество на жалбата за отмяна се основава на разменените между страните доводи в рамките на производството по обжалване в резултат от изложените разсъждения от страна на първоинстанционния съд. Ако не са налице такива особени обстоятелства, делото не е в състояние, позволяващо по него да се постанови окончателно решение по смисъла на член 61 от Статута на Съда на Европейския съюз и на член 13, параграф 1 от приложението към този статут. Поради това съдът, който разглежда жалбата срещу решение на първоинстанционния съд, може само да върне делото за ново разглеждане пред първоинстанционния съд, който да се произнесе по исканията, засягащи съществото на спора. Поради това и Общият съд връща делото за ново разглеждане от Съда на публичната служба.

IV. Молби за допускане на обезпечение

Председателят на Общия съд бе сезиран през тази година с 41 молби за допускане на обезпечение, което представлява съществено увеличение спрямо броя на подадените през 2009 г. (24). През 2010 г. съдията по обезпечителното производство реши 38 дела, срещу 20 през 2009 г.

В Определения от 15 януари и 25 ноември 2010 г. по дело United Phosphorus/Комисия (T-95/09 R II и T-95/09 R III, непубликувани) председателят на Общия съд уважи две молби за продължаване на мярка за спиране на изпълнението на решение, с което се забранява търгуването на активно вещество за растителна защита. С Определение от 28 април 2009 г. по дело United Phosphorus/Комисия (T-95/09 R, непубликувано) председателят на Общия съд вече е признал неотложността, приемайки за определящ факта, че след приемането на това решение жалбоподателят е започнал новосъздадената ускорена административна процедура за оценка, в рамките на която изгледите му за успех изглеждат по-големи, отколкото по

процедурата, завършила с решението за забрана, и че тази ускорена процедура е могла да бъде приключена едва няколко месеца след датата, на която разглежданото активно вещество трябва да се изтегли от пазара. От това той е направил извода, че не би било разумно да се допусне да бъде забранено пускането на вещество на пазара, след като има вероятност само няколко месеца по-късно то да бъде разрешено. Поради това, след като признава наличието на *fumus boni juris* и приема, че преценката на интересите клони в полза на жалбоподателя, председателят на Общия съд постановява спиране на изпълнението на решението за забрана до 7 май 2010 г.

По-нататък жалбоподателят получава с Определение от 15 януари 2010 г. продължаване до 30 ноември 2010 г. на мярката спиране, доколкото е установено, че ускорената процедура няма да бъде приключена преди 7 май 2010 г. и че обстоятелствата, обосновавали първоначалното постановяване на спиране на изпълнението, не са се променили. В началото на ноември 2010 г. жалбоподателят подава нова молба за продължаване, като се основава на факта, че ускорената процедура за оценка щяла да приключи положително за него. Всъщност Комисията е започнала процеса по разрешаване на разглежданото вещество, като директивата, с която то ще бъде разрешено, трябва да влезе в сила на 1 януари 2011 г. При тези обстоятелства председателят на Общия съд с Определение от 25 ноември 2010 г. продължава до 31 декември 2011 г. спирането на изпълнението на решението за забрана, тъй като то отказва разрешаването на разглежданото активно вещество. Относно съдържащите това вещество продукти за растителна защита се припомня, че решението за забрана налага на държавите членки да отнемат разрешенията за такива продукти и че предоставеното с предходните определения спиране се отнася и до отнемането на разрешенията за посочените продукти. Същевременно, дори след влизането в сила на разрешението за разглежданото вещество, жалбоподателят трябва да подаде пред националните органи нови искания за разрешение за продуктите си за растителна защита, съдържащи посоченото вещество, като тези продукти трябва да се изтеглят от пазара преди предоставянето на националните разрешения. В това отношение председателят на Общия съд констатира, че новата директива за разрешаване не съдържа нито една разпоредба за отмяна на решението за забрана, така че тя предвижда при непродължаване на вече предоставено спиране да се отнемат разрешенията за продукти, от които понастоящем жалбоподателят се ползва. Освен това новата директива не съдържа нито една разпоредба, която да взема предвид спирането, предоставено с Определения от 28 април 2009 г. и 15 януари 2010 г., за да се избегне прекъсване в търгуването на визираните продукти за растителна защита и да се осигури разумна преходна фаза между решението за забрана и въвеждането на новата директива. Поради това председателят на Общия съд продължава до 31 декември 2011 г. предоставеното по-рано спиране, що се отнася до отнемането на разрешенията за продуктите за растителна защита, съдържащи разглежданото активно вещество, като подчертава, че подобна мярка взема предвид безвредността на това вещество, така както в крайна сметка тя е установена след ускорената процедура за оценка.

По отношение на молбите за допускане на обезпечение, основани на твърдяната невъзможност на жалбоподателите да платят наложените от Комисията глоби за нарушаване на правилата на конкуренция, в своето Определение от 7 май 2010 г. по дело *Almatet/Комисия* (T-410/09 R, непубликувано) председателят на Общия съд потвърждава отново съдебната практика, според която молителят трябва да представи конкретни твърдения, подкрепени с подробни заверени документи, които представят вярна и обща картина на финансовото му положение, която да позволи на съдията по обезпечителното производство да прецени точните последици, които тази страна по всяка вероятност би претърпяла, ако не бъде уважено искането ѝ за постановяване на временни мерки. В изпълнение на тази съдебна практика председателят приема за недостатъчно позоваването от страна на молителя на чисто устен отказ, който му е бил противопоставен от банка, към която се е обърнал, за да получи

банкова гаранция. Той добавя, че макар съдебната практика относно вземането предвид на групата дружества да е била прилагана често с оглед на мажоритарния акционер, съображенията в основата ѝ не изключват възможността тя да запази при необходимост цялата си релевантност спрямо миноритарния акционер, тъй като интересите на някои миноритарни акционери могат, предвид структурата на акционерното участие, също да оправдаят вземането предвид техните финансови средства. Понеже в конкретния случай дружеството молител има двама основни акционери, които притежават съответно 50 % и 30 % от неговия капитал, това дружество е трябвало да съобщи на съдията по обезпечителното производство точните данни относно миноритарния акционер, който държи частта от 30 %⁴⁴.

Впрочем първата молба за допускане на обезпечение, подадена в контекста на Регламент (ЕО) № 1907/2006⁴⁵, повдига въпроса за причинната връзка между твърдяната вреда и мярката, чието спиране се иска. В своето Определение от 26 март 2010 г. по дело SNF/ECHA (T-1/10 R, непубликувано) председателят на Общия съд отхвърля молбата за спиране на изпълнението на вписването на химическо вещество в „списъка на вещества, които пораждаат сериозно безпокойство“, с мотива, че нито една разпоредба на Регламент № 1907/2006 няма за последица да забрани или да ограничи производството, търгуването или използването на това вещество само поради факта на включването му в този списък. Що се отнася до опасението, че разглежданият списък би могъл да се възприеме от промишлеността и от потребителите като „черен списък“ на веществата, които следва да се избягват, се приема, че при липсата на какъвто и да било автоматизъм между включването на веществото в спорния списък и неговото постепенно заместване с други вещества, евентуални отрицателни реакции на клиентите на молителя не могат да се считат за последици, които един икономически оператор е могъл разумно да изведе само от идентификацията на веществото като пораждащо сериозно безпокойство. Председателят на Общия съд постановява, че ако се предположи, че тези отрицателни реакции се обясняват с промяна в политиката на разглежданите икономически оператори, основана на повишена чувствителност към опасните вещества, става въпрос за самостоятелен избор, направен от тези икономически оператори, който съставлява определящата причина за твърдяната вреда.

В областта на процедурата за възлагане на поръчки следва да бъде споменато Определение от 31 август 2010 г. по дело Babcock Noell/Entreprise commune Fusion for Energy (T-299/10 R, непубликувано), което е постановено по дело, отнасящо се до международния проект за строителство и експлоатация на международния термоядрен експериментален реактор (ITER), предназначен да докаже научната и техническата осъществимост на производството на енергия чрез ядрен синтез. В рамките на този проект е създадено общото европейско

⁴⁴ В този контекст следва да се спомене още едно дело — което е поверително, предвид риска да се предизвика несъстоятелност на молителя в случай на разкриване на несигурното му финансово положение — което се отнася до молба за освобождаване от задължението, наложено от Комисията, да се предостави банкова гаранция като условие за непредприемане на незабавно принудително събиране на наложената му глоба. Тъй като молителят вече е започнал да изпълнява план за разсрочено погасяване в полза на Комисията, председателят на Общия съд приема определение за спиране, на основание член 105, параграф 2 от Процедурния правилник, последвано от изслушване, с цел да се насърчат страните да постигнат съдебно споразумение. Усилията на страните действително се увенчават с успех, поради което делото по обезпечителните мерки е заличено от регистъра.

⁴⁵ Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 година относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и Директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 60, стр. 3).

предприятие за ITER, което има за задача да допринесе за бързата реализация на проекта за производство на енергия чрез термоядрен синтез. За тази цел общото предприятие обявява обществени поръчки, свързани с доставка на стоки, извършване на строителни работи или предоставяне на услуги. Що се отнася до обществената поръчка, обявена за възлагането на доставката на ITER на пакети бобини с тороидално поле, молителят — дружество, което осъществява дейност в областта на ядрената технология, представя оферта за разглежданата поръчка, която е отхвърлена, поради това че не съответства на спецификациите за поръчката. Молителят подава жалба, целяща отмяната на решението за отказ и на решението за възлагане на поръчката на друго предприятие, жалба, която той придружава с молба за допускане на обезпечение, която е отхвърлена, тъй като не е налице никое от условията за постановяване на поисканите временни мерки.

Що се отнася до условието, свързано с неотложността, твърдяното накърняване на репутацията на молителя не е признато от съдията по обезпечителното производство, като се има предвид, че участието в процедура за обществена поръчка предполага рискове за всички участници и че отхвърлянето на офертата на един от оферентите по силата на правилата за обявяване на обществени поръчки само по себе си не причинява вреди. В случай на незаконно отхвърляне на офертата на дружеството няма основания да се мисли, че то рискува да претърпи значително и непоправимо накърняване на репутацията му, когато това незаконно отхвърляне няма връзка с неговата компетентност и когато решението за отмяна би позволило да се поправи евентуалната вреда, нанесена на неговата репутация. По-нататък, що се отнася до претеглянето на интересите, съдията по обезпечителното производство отбелязва, че интересът на молителя, изразяващ се в това да може да споменава с рекламна цел разглежданата поръчка, трябва да отстъпи пред общия интерес на Съюза, включително този на неговите граждани, от бърза реализация на проекта ITER, чието първостепенно политикоикономическо значение е очевидно, поради факта че този проект цели да експлоатира ядрения синтез като потенциално неограничен енергиен източник, който е безопасен, устойчив, икономически конкурентоспособен и безвреден за околната среда и от който Съюзът може да извлича важни предимства⁴⁶.

Важно е да се подчертае накрая правното, икономическото и социокултурното въздействие на определения от 30 април, 19 август, 19 октомври и 25 октомври 2010 г., които председателят на Общия съд постановява по дело *Inuit Tapiriit Kanatami* и др./Парламент и Съвет (съответно T-18/10 R, T-18/10 R II, T-18/10 R II INTP и T-18/10 R II (обжалвано), непубликувани). В основата на тези определения е Регламент (ЕО) № 1007/2009⁴⁷, който в интерес на хуманното отношение към животните и с оглед установяването на хармонизирани правила за пускането на тюленови продукти на пазара забранява, считано от 20 август 2010 г., пускането на пазара на такива продукти, с изключение на тези, които произхождат от лов, традиционно осъществяван от инуитите с цел препитание. Това изключение е оправдано от основните икономически и социални интереси на инуитските общности, които ловуват тюлени, като този лов е неразделна част от културата и идентичността на посочените общности. Що се отнася до разрешението в полза на инуитските общности, то трябва да бъде въведено с регламент за изпълнение, който следва да се приеме от Комисията.

⁴⁶ В областта на обществените поръчки следва да се посочат и определенията за отхвърляне, непубликувани, от 15 октомври 2010 г. по дело *Nexans France/Entreprise commune Fusion for Energy* (T-415/10 R), от 26 март 2010 г. по дело *Sviluppo Globale/Комисия* (T-6/10 R), от 5 февруари 2010 г. по дело *De Post/Комисия* (T-514/09 R), и от 20 януари 2010 г. по дело *Agriconsulting Europe/Комисия* (T-443/09 R).

⁴⁷ Регламент (ЕО) № 1007/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно търговията с тюленови продукти (ОВ L 286, стр. 36).

През януари 2010 г. няколко ловци на тюлени и трапери, лица, обработващи тюленови продукти, и търговски дружества, търгуващи с такива продукти или използващи ги за медицински цели, подават жалба за отмяна на Регламент № 1007/2009, а през февруари 2010 г. — молба за спиране на изпълнението на посочения регламент. С Определение от 30 април 2010 г. председателят на Общия съд отхвърля тази молба. След като преценява, че допустимостта на жалбата не може да бъде изключена и че посочените от жалбоподателите правни основания за отмяна изглеждат достатъчно релевантни и сериозни, за да представляват *fumus boni juris*, той все пак заключава, че липсва неотложност, като отбелязва по-конкретно, че Комисията все още не е приела регламента за изпълнение с цел въвеждане на разрешението в полза на инуитските общности.

През юли 2010 г. молителите подават нова молба за допускане на обезпечение, основана на нов факт, а именно публикуването на проекта на регламент за изпълнение на Комисията. Те изтъкват, че бъдещият регламент за изпълнение, който влиза в сила на 20 август 2010 г., ще бъде напълно неподходящ и ще лиши от всякакво практическо значение разрешението в полза на инуитските общности. С Определение от 19 август 2010 г. председателят на Общия съд уважава тази нова молба съгласно член 105, параграф 2 от Процедурния правилник и спира изпълнението на Регламент № 1007/2009 в частта му, с която ограничава спрямо молителите пускането на тюленови продукти на пазара, и то до приемането на определението, което слага край на производството по допускане на обезпечение.

С Определение от 25 октомври 2010 г. председателят на Общия съд приключва производството по допускане на обезпечение и отхвърля подадената през юли 2010 г. нова молба за допускане на обезпечение поради липсата на неотложност. Най-напред сред молителите няма нито един публичноправен субект, поради което те не могат да се позовават на общите икономически, социални и културни интереси на инуитите, а всеки от тях трябва да установи, че Регламент № 1007/2009 може лично да му причини значителна и непоправима вреда, ако молбата за допускане на обезпечение бъде отхвърлена. Такива доказателства обаче не са представени от молителите. Що се отнася до ловците на тюлени и траперите и до лицата, обработващи тюленови продукти, те не уточняват доходите си, произхождащи от лова и от другите дейности, нито личното си имущество и не представят удостоверение, издадено от компетентен орган, което да посочва правото им на социална помощ, на обезщетение за безработица или на друга форма на обезщетение, докато в представен от самите тях доклад се изброяват схеми на подпомагане, съществуващи в Гренландия и в Канада, техните страни на произход, за поддържане на лова на тюлени. Търговските дружества, упражняващи дейност в този сектор, не представят никакви доказателства с числено изражение, които да позволят да се прецени значимостта на твърдяната вреда предвид размера и оборота на всяко отделно дружество.

Накрая, що се отнася до регламента за изпълнение на Комисията, молителите не са доказали невъзможността да се създаде системата за проследимост, наложена от този регламент, която трябва да даде възможност за идентификация на тюленовите продукти, произхождащи от лова на инуитите. Обратно, в представения от самите тях доклад се споменават системи за проследимост, които вече са били действително практикувани в Гренландия (използване на етикет с баркод, съдържащ текста „Лов, традиционно осъществяван от инуити с цел препитание“). Молителите не излагат причините, поради които би било невъзможно да се приспособят тези гренландски системи за проследимост към изискванията на регламента за изпълнение.